

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Έν τῷ Ἑσωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. 5 — Έν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Πολυκλείτου Ἀριθ. 14. (Παρά τῇ νέᾳ ἀγορᾷ).

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1ον). Ὅσα ἐπισκεπτῆρια ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητῆς θά ἐκ-
τυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεάν (πλὴν χάρτου).
- 2ον). Θά λαμβάνη δωρεάν ἡμερολόγιον ἕκαστου ἔτους.
- 3ον). Ἐκαστος συνδρομητῆς θά ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίῃ δωρεάν μίαν εἰδο-
ποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς
σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
- 4ον). Εἴκοσι λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων θά τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν,
καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θά διανεμηται ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ
ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχείων θά δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Ε. Π. ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΟΥ

1894

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ο ΓΡΥΨ

Ἐν Ἀθήναις — Ὁδὸς Παλλάδος

Ἐν αὐτῷ θὰ εὐρίσκωσιν οἱ προσερχόμενοι στερεότητα καὶ μεγάλην εὐθηνίαν. Ἀναλαμβάνει δὲ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπιδιόρθωσιν παντῶν εἶδους μηχανήματος ἦτοι.

Ἡλεκτρικῶν ἔργων, κωδῶνων, τηλεφῶνων ἠλεκτρομηχανῶν, ἠλεκτρικῶν φύτων, ἀντλιῶν, ὑδραυλικῶν εἰδῶν, ἀποχωρητηρίων, πιεστηρίων κλ.

Ἐπίσης ἐπινικελώσεις, ἐπαργυρώσεις κοχλιαρίων, περουνίων καὶ παντὸς εἶδους ὁμοίας φύσεως, παλαιῶν θηκῶν, ξιφῶν τῶν κ. κ. ἀξιοματικῶν.

Προσέτι δὲ τὸ χυτήριον τοῦ ἀνω Μηχανουργείου λειτουργεῖ πληρέστατα, ἦτοι· ἀλουμινιοσίδηρον, χαλκόν, ὀρείχαλκον, φωσφοροῦχον, καὶ παντοῖα ἄλλα μίγματα.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται καὶ ποδῆλατα τοῦ τελειοτάτου συστήματος ἐκ τοῦ καταστήματος «Hopart Bird» ἰδιαιτέρα δὲ συμφωνία διὰ πωλήσεις χονδρικῶν.

Δέχομαι δὲ παραγγελίας διὰ τε τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἐξωτερικόν.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Μηχανουργείου

V. W. Delves Broughton.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Η ΕΛΠΙΣ

Γ. ΤΑΓΚΑΛΑΚΗ

Εἰς τὸ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Ἡρώων (Ψυρῆ) μέγα Φαρμακεῖον τοῦ κ. Ταγκαλάκη ἐκομίσθη νέα συλλογὴ φαρμάκων. Τὸ φαρμακεῖον τοῦτο ὄν ἐν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐν Ἀθήναις δὲν ἔχει ἀνάγκην συστάσεως.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ ΤΟ ΑΓΡΥΝΙΟΝ

Δ. Α. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πλατεῖα Ἡρώων ἢ Ψυρρῆ.

Ἐν ταῖς ἀνωτέρω καταστάσεσι τοῦ κ. Δ. Α. Βασιλείαδου ὑπάρχει μεγάλη συλλογὴ Καπνῶν ἐκλεκτῆς ποιότητος, ἦτοι Καπνὰ Ἀγρινίου, Αἰτωλικοῦ, Λαμίας Ἀλμυροῦ, Βόλου, Φαρσάλων καὶ Καρδίτσας Μυρωδάτα καὶ μ.ή.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΚΥΡΑΤΣΟΥΛΑ — ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους ἐργασίας ὑποσχομένου νὰ χρυσοδέσῃ

ἢ χαρτοδέσῃ εἰς συγκολλητικὰς τιμὰς. Ἐργασία στερεὰ κομψή.

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἔτος Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 Ἰανουαρίου 1893.

Ἀριθ. 1.

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Καὶ ὁ τελευταῖος κτύπος τῆς δωδεκάτης τοῦ μεσονυκτίου τοῦ λήγοντος ἔτους ἦγει. Τὸ ἀπαλόγιον δεικνύει ἀκριβῶς τὴν 12ην. Ὀλόκληρον ἔτος διέρρηυεν ἤδη πρὸ ἡμῶν, ὡς μακρὸν καὶ πλεῖρες διαφορῶν εὐαρέστων τε καὶ δυσαρέστων ἐντυπώσεων καὶ περιπετειῶν ὄνειρον, εἰς νέον δὲ στάδιον νέου ἀγῶνος ἀποδιδόμεθα. Πάντοτε βαίνοντες πρὸς τὰ πρόσθιν καὶ ἀπενίζοντες πρὸς τὸν ἕσπρον ἡμῶν ἠθικὸν σκοπὸν, ὃν ἐτάξατο ἡμῖν ὁ θεὸς καὶ πρὸς ὃν ὡς πρὸς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ἀποβλέπομεν, ὀφείλομεν νὰ σταματήσωμεν πρὸς στιγμὴν, νὰ ἀναμετρήσωμεν τὴν πορείαν, ἢ διηγήσωμεν καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλότερας σκοπιᾶς νὰ ρίψωμεν βλέμμα ἐταστικὸν εἰς τὸ παρελθόν. Κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους, εὐρισκόμεθα εἰς ἀφρητικὸν νέου ἀγῶνος, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νέον ὀφείλομεν νὰ διαγράψωμεν πρόγραμμα πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν ἐν τῷ μέλλοντι δράσιν. Ἐκαστος σήμερον πρέπει νὰ προβάλλῃ ἑαυτῷ τὸ σοφὸν Πυθαγόρειον ἐρώτημα· «Ποῦ παρήβην; τί δ' ἔρρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;» Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν οἷον κέρδος πνευματικὸν ἢ ὑλικὸν προσεγένετο ἡμῖν. Ἐίμεθα νῦν εὐδαιμονέστεροι ἢ δυστυχέστεροι; καὶ τί νι ἰσχύεται τοῦτο;

Ἡ Ἀστραπὴ νομίζει καθήκον αὐτῆς, ὅπως κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἡμέραν μὴ ἀρκεσθῇ εὐχομένη εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὑγείαν καὶ εὐθυμερίαν μόνον ἀλλὰ καὶ ἀποτεινῇ αὐτοῖς τὴν καταλληλοτέραν πρὸς τὴν περίστασιν συμβουλήν. Ἐνθυμίζει αὐτοῖς μετὰ τοῦ τῶν ἔθνων διδασκάλου καὶ θεοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅτι «ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῖν ἡ σωτηρία, ἢ νύξ προέκοψεν ἢ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ἔργα τοῦ φωτός». (Ρωμ. ΙΓ, 11). Καὶ ταῦτα ἵνα μὴ ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὑπὸ τοῦ προφητᾶνακτος εἰρημένον, «ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν καὶ τὰ ἔτη ἡμῶν μετὰ σπουδῆς».

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Παρήλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, ἡμέρα καθ' ἣν ἀναμνησκόμεθα τοῦ γεγονότος, ὅπερ μετέδωκεν εἰρήνην καὶ γαλήνην τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅπερ χρησιμεύει ὡς μέγιστος δεσμὸς τοῦ ἀθανάτου, ἀτελευτήτου, πανταχοῦ παρόντος καὶ τὸ πᾶν κυβερνῶντος Θεοῦ μετὰ τοῦ ἀτόμου τῆς δημιουργίας — τοῦ ἀνθρώπου. Αὕτη ἡ ἡμέρα διήλασσε τὴν πτωχείαν μετὰ τοῦ πλοῦτου, τὴν ἐν πτωχικῇ κατὰ τὴν γέννησιν μετὰ τῆς ἐν μεγαλοπρεπεστάτῳ μεγάρῳ αὐτῆ ἀναφανδὸν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ θεὸς ἐπιβῆθ' ὁ ζωογονῶν τὸν ἀνθρώπον, ἐπίσης εὐρίσκειται ἐν παντὶ ζῶντι ὄντι, ἐν παντὶ ἀναπνέοντι, ἐν παντὶ ἐπιγινώσκοντι τὸν τῶν πάντων Θεόν. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἡ χαρὰ, ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἀγαλλίασις δὲν ἐπλήρωσαν τὰ μαρμάρια καὶ χρυσοῦ ἀπάρτητα, ἀλλὰ τὸ πτωχόν, τὸ ἐρημον, τὸ ὑγρὸν καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον, ἐπὶ τοσοῦτον σκοτεινὸν

καὶ ὑγρὸν, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ. Ὁ πανταχοῦ παρὼν Θεὸς δὲν δέεται χρυσοῦ οὐδὲ πορφύρας. Οὗτος ἀνεγείρει ἐκ κοπρίας τὸν πένητα, διακρίνει καὶ ἐκτιμᾷ τὰς πνευματικὰς τελειότητας. Ὁ δὲ κάτοχος τούτων καθίσταται ἀρεστὸς τῷ Θεῷ, ἀπολαμβάνει ψυχικὴν γαλήνην, τὴν μεγίστην εὐτυχίαν, ἣν δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐνεκα τούτου πολλάκις ἀνυψοῦται μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Ὁ Θεὸς ἐπιδαφιεύων διαφοροῦς δωρεὰς δὲν διακρίνει πτωχοὺς τῶν πλουσίων ἀλλὰ πάντας καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν, πάντας ἐξ ἴσου ζωοποιεῖ, πάντας ἐξ ἴσου ἐπλασε κατὰ τὴν εἰκόνα του καὶ εἰς πάντας ἐπιχεῖ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ βάλασμον ἐκεῖνο τῆς παραμυθίας, ὅπερ παρέχει εἰς πάντα τελείαν εὐδαιμονίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν διαφορῶν τάξεων εἰς ἃ βίος ἔχει διαίρεσει τὴν ἀνθρωπότητα.

Μακρὰν ἡμῶν ἔστισαν ὁ φθόνος, ἡ κακία, τὰ πάθη, ἀντλήσωμεν δύναμιν ἐκ τῆς θείας βοῆς.

Θείας, τῆς μεταδοθείσης ἡμῖν κατὰ τὴν μεγάλην καὶ περιώνυμον ἡμέραν τῆς τοῦ Κυρίου ἐνσαρκώσεως.

Ἡμεῖς ἐορτάζομεν τὸ πᾶσα λίαν φαιδρῶς καὶ χαρμωδῶς ὡς τὴν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν πανηγυριν τῆς πανηγύρεως, ἐν τῇ Δύσει ὅμως ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων κατέχει τὸ πρῶτον μέρος μεταξύ τῶν ἐορτῶν. Ἐν Γαλλίᾳ τὰ Χριστούγεννα ἐορτάζονται μεγαλοπρεπῶς καὶ φαιδρῶς· ἰδίᾳ οἱ παῖδες σκιρτῶσιν ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῷ ὅτι τότε λαμβάνουσι διάφορα δῶρα παρὰ τῶν γονέων των καὶ συγγενῶν ἢ κληθεμένων, οἱ μείρακες καὶ οἱ νεανία διέρχονται τὴν ἐορτὴν ἐν διασκεδάσει καὶ εὐθυμίᾳ, οἱ γέροντες ἀναζωπυροῦσι τὰς λαμπρὰς ἀναμνήσεις τῆς νεανικῆς τῶν ἡλικίας, ἐν συνόλῳ εἰπεῖν, ἐκάστη οἰκογένεια κατέχεται ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐκτὸς τῶν διαφόρων διασκεδάσεων καὶ πανηγύρεων, οἱ παῖδες καὶ οἱ μείρακες ἀδουοῦν ἄσματα ἐγκωμιάζοντα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος γεγονότα. Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὡς ἐν μέρει καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Δύσει ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων προσέλαβεν ὅλως παράδοξον χαρακτῆρα. Καθ' ὃν χρόνον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τελοῦνται διάφοροι ἱεροτελεσταὶ ἀρμόζουσαι εἰς τὴν ἐορτὴν, ἡσκηθέντες ἐπὶ τούτῳ ἠθοποιοὶ ἐν διαφόροις συνάξεσι τοῦ λαοῦ, παριστάνουσι τὰ διάφορα γεγονότα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπαγγέλλουσι διάφορα ποιήματα ἐνώπιον ἐπίτηδες ἐγερθέντος σπυλαίου, ὅπου παρίσταται κείμενον ἐν τοῖς σπαργάνοις νεογέννητον βρέφος εἰκονίζον τὴν γέννησιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τηρεῖται μέχρι τινος καὶ σήμερον ἐν πολλαῖς καθολικαῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς. Μετὰ παρέλευσιν χρόνου αἱ παρόμοιαι παραστάσεις ἐξετράπησαν εἰς σκανδαλώδη ἐπεισόδια διὰ τοῦτο αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ ἀπηγόρευσαν ταύτας· τὴν σήμερον δὲ διεσώθη μόνον ἡ ἀγρυπνία, (τοῦτο τὸ λαμπρὸν ἔθιμον) καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων καὶ μετ' αὐτῆς καὶ τινὰ ἄλλα ἀξιοπερίεργα ἔθιμα. Ἐν πολλαῖς χώραις, ἰδίᾳ ἐν τῇ Γαλλίᾳ, καθ' ὅλην τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, διατηρεῖται ἐν τῇ ἐστία ἀσβεστον τὸ πῦρ καιόμενον παχέως κορμού δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅταν ἐπιστρέψωσιν ἐκ τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὸ μεσονυκτικὸν γίνουσιν ὀλίγον οἶνον καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν εὐλογίαν τοῦ ἀγιωτάτου πατρὸς ἐπὶ τῆς οἰκίας των, τῆς οἰκογενείας, τῶν ὀδοιπόρων καὶ τῶν ἀτυχῶν. Ἐν τῇ βορείῳ Γαλλίᾳ τὰ Χριστούγεννα εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐορτὴ τῶν παιδῶν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ περιπτυσάμενος καὶ εὐλογῆσας καὶ ὑποσχεθεὶς εἰς τοὺς παῖδας τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δὲν λησμονεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του τοὺς ἀγνοοὺς καὶ ἀθῶους τοῦ φίλους. Ἄ' Ἐάν εἰσθε φρόνιμοι, λέγει εἰς τὰ τέκνα τῆς ἡ μήτηρ, ὁ

Χριστὸς θὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐν χρυσοῦ νεφέλῃ καὶ θὰ σὰς φέρῃ παιγνίδια καὶ σακχαρωτά.) Τὰ δὲ παιδιὰ ἀκόμη ἐκ τῆς ἐσπέρας μετ' ἀνοπομονησῆς καὶ κρυφῆς χαρᾶς θέτουσι τὰ ὑποδήματά των παρὰ τὴν ἐστίαν ὅπως κατὰ τὴν πρόβαν συναθροίσωσιν ὅσα παιγνίδια καὶ σακχαρωτά ἔφερε καὶ ἔθεσεν αὐτὰ ὁ Χριστὸς, διὰ τῶν γονέων των.

Ἐν Γερμανίᾳ καὶ Σουηδίᾳ καὶ ἐν Ρωσίᾳ κατὰ μίμησιν ἐπ' ἐσχάτων, ἀπασαι αἱ οἰκογένειαι μετὰ χαρᾶς προετοιμάζουσι τὸ οὕτω καλούμενον δένδρον τοῦ Χριστοῦ (ρωσιστὶ Χριστὸ δένδρον), ἥτοι ἐν μέγαν κλώνων πεύκης ἢ ἄλλου δένδρου ἰστάμενον ἐπὶ σταυροειδοῦς βάσεως ἢ ἐπὶ τραπέζης, φορτωμένον μὲ διάφορα γλυκύσματα, ἐπίχρυσα μᾶλα, παιγνίδια καὶ ἄλλα δῶρα, προωρισμένα διὰ τοὺς κεκλημένους ἐν τῇ ἐσπερίδι παῖδας καὶ ἀνάπτουσι τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων κηρία, ὅπερ ἐνθυμίζει τὸ θεῖον φῶς ὅπερ ἐκ τῆς ἐν Βηθλεὲμ φάτνης περιέλαμψεν ἀπασαν τὴν οἰκουμένην. Ἰδιαιτέρως μεγαλοπρεπῶς καὶ φαιδρῶς ἐορτάζονται τὰ Χριστούγεννα ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου καταναλίσκονται ἀμύθητον πλῆθος χινῶν, ἰνδιάνων καὶ πούδιγγ, κατασκευαζόμενου μετὰ πολλῆς τέχνης ἐκ ψυχίων τοῦ ἄρτου, ἢ ἀλεύρου, βρεῖου, μυελοῦ, κρηνησιακῆς σπαφίδας καὶ πολλῶν ἄλλων καρικευμάτων.

Ὁ Ἰ. Χριστὸς ἐγεννήθη τῇ 25 τοῦ νέου μηνὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἥτοι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν 25 Δεκεμβρίου. Ἐγεννήθη ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν πρὸ 164 ἔτων Ἰουδας ὁ Μακαβαῖος κατατρόπωσε τοὺς Σύρους, ἐκ νέου ἐγκαινίασε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου βεβλῶθεν θυσιαστήριον. Κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν παράδοσιν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εὐρέθη ἐν τῷ ναῷ ἔλαιον, ὅπερ διεσώθη ἐκ τῆς βεβηλώσεως τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον ὀλίγον ὥστε μόλις ἴσκει ἐπὶ μίαν ἡμέραν πρὸς φωτισμὸν τοῦ ναοῦ. Ὁ ἀρχιερεὺς δεήθεις τοῦ Θεοῦ διὰ θαύματος ἤρξατο τὸ ἔλαιον τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἴσκει ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Ἐκτοτε οἱ Ἑβραῖοι λίαν μεγαλοπρεπῶς ἐορτάζον τὴν φαιδρὴν ταύτην ἡμέραν, φωτίζοντας πλουσίως οὐ μόνον τὸν ναὸν ἀλλὰ καὶ τὰς οἰκίας των.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝ ΑΘΝΑΙΩΝ

Ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τινῶν τυκτικῶς κατὰ τὴν Χριστούγεννα παρασκευάζεται ἐκθεσις παιγνιδίων, δωρουμένων ταῖς παισὶ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς. Κατὰ πρῶτον ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δωρίζονται εἰς τὰ μικρὰ πτωχὰ παιδιὰ διάφορα παιγνίδια ἀνήκει εἰς τὸν Ἑρρίκον Λαβουσέρ, ἐκδόστην τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Tut». Οὗτος τὸ 1880 κατὰ πρῶτον συνήθροισεν ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς ἐφημερίδος του χίλια περίπου διάφορα δῶρα

καὶ ἐξέθηκεν αὐτὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ οἴκου του, ἐν ᾧ ἐτυπούτο ἡ ἐφημερίς «Tut». Ἐκτοτε ὁ ἀριθμὸς τῶν δῶρων ἤρξανεν ὀσημεραὶ καὶ ἡ ἐν τοῖς Χριστουγέννοις ἐκθεσις τῶν παιγνιδίων ἐλάμβανε καθ' ἑκάστον ἔτος μείζονας διαστάσεις. Ἐφέτος ἡ ἐκθεσις ὑπερέβη πᾶσαν προδοκιάν ὡς ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ πλοῦτου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων δῶρων διὰ τοὺς πτωχοὺς παῖδας ἀνήλθε μέχρι τῶν τριάκοντα χιλιάδων, μεταξύ δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἐν ὑέλινον κιβώτιον ἐν ᾧ ἦσαν ἐκτεθειμένα 11 χιλιάδες νεοσπὶ ἐκκοπέντα νομίσματα τῶν 25 πεννῶν. Ὁ Λαβουσέρ ἔνεκα τῆς ἐπιτυχίας του ταύτης δικαίως ἐκλήθη πατὴρ τῶν πτωχῶν παιδίων.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΠΑΡΑ ΣΙΝΑΙΣ

Οὐδεὶς ἴσως λαὸς τῆς ὑψηλοῦ ἔχει ὀλιγοτέρας τῶν Σινῶν ἐορτάς. Τινὲς μὲν τῶν δημοσίων πανηγυρῶν των εἶνε κανονισμένοι πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἔτος, ἐπομένως ἐπανέρχονται εἰς ὀρισμένας περιόδους, ἀλλὰ αἱ πλείσται πρὸς τὰς φάσεις τῆς σελήνης, ἐπομένως εἶνε κινηταί. Τὴν κυρίαν καὶ μόνην σχεδὸν διασκεδάσεων ἐποχὴν παρέχει ἡ ἐορτὴ τοῦ νέου ἔτους καθ' ἣν ὅλον τὸ κράτος εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, οὕτως εἰπεῖν.

Προσεγγιζούσης τῆς νέας σελήνης, ὅταν ὁ ἥλιος ἐμφαίνει εἰς τὴν 15 μοῖραν τοῦ ὑδροῦ (ὅτε ἀρχεται τὸ πολιτικὸν παρὰ Σίναϊς ἔτος), τὰ δημόσια γραφεῖα κλείονται πρὸ δέκα ἡμερῶν, καὶ οἱ μανδραῖνοι φυλάττουσι τὰς σφραγίδας των μέχρι τῆς εἰκοστῆς τῆς πρώτης σελήνης. Τὴν ἐσπέραν τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους ἅπαντες ἀγρυπνοῦσι μέχρι μεσονυκτίου.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μέγας ἀρχεται θόρυβος τρακατρουκῶν πυρσοκρότων καὶ χαρμωδῶν πυρσῶν, εἰς τὰ ὁποῖα τοσαύτη ἐξοδεύεται πυρίτις, ὥστε ἡ ἀτμοσφαῖρα καθίσταται ὅλως νιτρώδης. Ἀπὸ μεσονυκτίου μέχρι πρωίας ἑκάστος τελεῖ τὰς ἱεράς τελετὰς ἢ παρασκευάζει τὴν οἰκίαν του διὰ τὴν πομπὴν τοῦ νέου ἔτους. Πολλοὶ πλύνονται καὶ λούονται εἰς κροάγγ-πὶ, δένδρον καρποφόρου. Ἀπασαι αἱ οἰκίαι καθαρίζονται καὶ διακοσμοῦνται, ἡ δὲ ἐστία τῶν οἰκειδίων θεῶν στολιζέται μὲ ἀγνεῖα ἐκ πορσελάνης περιέχοντα τὴν εὐώδη κολοκύνθην, τὸ ὑπερμεγεθὲς λεμόνιον, τὸ παρ' αὐτῶν καλούμενον «χειρ τοῦ Βούδα», καὶ τὰ ἄλλα τοῦ νυχτίσου. Αἱ νύμφαι (μπουμπούκια) τοῦ φυτοῦ τούτου τίθενται εἰς δοχεῖα πλήρη στρογγύλων χαλυκίων καὶ ὕδατος πρὸ τοσοῦ του καιροῦ, ὅσος ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀνθῆσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐορτῆς.

Ἄμα δὲ ἀρχίσῃ νὰ ὑποφώσκῃ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς πρώτης σελήνης πλῆθος ἀπειρῶν περικυκλοῦσι τοὺς ναοὺς. Ἄπαντες φέρουσι τὴν ὀρθαιότεραν στολὴν των, καὶ ἐπισκέπτονται ἀμοιβαίως διὰ τὸ νέον ἔτος οἱ συγγενεῖς, φίλοι καὶ γνῶριμοι. Κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν οἱ δοῦλοι τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς εἶνε ἐνδεδυμένοι, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι των δυσκόλως ἀναγνωρίζουσι αὐτοὺς· πανταχοῦ δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς βλέπει τις ῥάχεις κυρτουμένας, γόνατα ἡμικαμπτόμενα, καὶ εὐχαριστήσεις ἐκ μέρους ἐκείνων, πρὸς οὓς ἀπευθύνονται οἱ χαιρετισμοὶ οὗτοι, ὅσοι δὲ οὗτοι οἱ ἐξελιγμοὶ συνιστῶσι τὴν ἐξαιρετικὴν φιλοφροσύνην τῶν Σινῶν.

Αἱ μεγάλαι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ, αἱ πεμπόμεναι ἀμοιβαίως κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην, περιέχουσι ξυλογραφίαν τινὰ, παριστώσαν τὰς τρεῖς παρὰ τοῖς Σίναϊς κυρίας ἀπολαύσεις, ἥτοι κληρονομίαν, δημόσιον ὑπουργημα (ἢ προβιθασμόν), καὶ μακροβιότητα. Αἱ τρεῖς αὗται εὐχαὶ ἐμφαίνονται διὰ τῶν εἰκόνων παιδός, μανδραῖνου καὶ γέροντος, συνοδευόμενου ὑπὸ πελαργοῦ, ἐμβλήματος τῆς μακροβιότητος.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας θεωρεῖται ὡς κακὸς οἰωνός, ὡς ἀμάρτημα μᾶλλον, τὸ νὰ ἐργασθῇ τις περισσότερον τοῦ ἀρκοῦντος πρὸς τὰς τῆς ζωῆς ἀνάγκας, καὶ πολλοὶ ἀναβάλλουσι ἐπὶ εἰκοσι περίπου ἡμέρας τὰς ἐργασίας των. Ἐν ἐκάστῃ οἰκίᾳ ὑπάρχουσι ἤδη ἠτοιμασμένα τὰ πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους προσφερόμενα, ἥτοι τῆρον καὶ βέταλα (φυτὸν τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν), ὥστε νὰ μὴ διαταραχθῇ ποσὸς ἡ γενικὴ ἐορτὴ. Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους εἶνε ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων χρεῶν, καὶ τοσοῦτον ἐκλείπει ἡ πίστωσις πρὸς τὸν μὴ δυνθῆντα νὰ πληρώσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὥστε οὗτος ἀναγκάζεται νὰ δανεισθῇ μὲ τόκον ὑπέρογκον ἀπὸ τὸν Π... διὰ νὰ δυνθῇ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Κ... Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει συνήθεια νὰ σφάζωσι μέγαν ἀριθμὸν ἐκτομιῶν (καπωνίων) πρὸ τοῦ νέου ἔτους, λέγουσι σκοπτικῶς περὶ δυστυχούς τινος μικροεμποροῦ, μὴ ὄντος εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τοὺς δανειστάς του ὅτι ἔχει τὸ ὑ χ η ν ἐ κ τ ο μ ῖ ο υ.

Τὸ νέον ἔτος εἶνε ἡ κυριώτερα ἐποχὴ, καθ' ἣν συναλλάσσονται δῶρα μεταξύ τῶν φίλων, συνιστάμενα συνήθως εἰς ἡδέα νόγαλα (λιχουδιαίς), οἶον καρποὺς σπανίους, γλυκύσματα, τῆρον ἐκλεκτόν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ὑφάσματα ἐκ μετάξης διὰ φορέματα. Συναποστέλλουσι δὲ καὶ κατάλογον ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου τῶν συνιστῶντων τὰ δῶρα πραγμάτων. Τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶνε προσδιορισμένα τὰ δῶρα ταῦτα, ἐπιστρέφει τὸν αὐτὸν κατάλογον, ἀφοῦ

έγγράφη τὰ ἐξῆς. «Ἐλήθησαν μετ' εὐχαριστίας» ἀναποδίδουσι δὲ τὴν περιποίησιν, στέλλοντες ὁμοίως δῶρον τῆς αὐτῆς φύσεως· οἱ δούλοι, οἱ φέροντες τὰ δῶρα, λυμβάνουσαν ἀμοιβὴν τινα. Θεωρεῖται δ' ὡς ὕβρις ἀσυγχώρητος τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ τις πολλὰ ἐκ τῶν συνιστώντων τὸ δῶρον πράγματα, δύναται ὅμως νὰ κάμῃ ἐκλογὴν, ἐὰν τὰ εὐρίσκη πολὺ μεγαλοπρεπῆ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ λοιπὰ ὡς εἰδῶν ὀπίσθεν τοῦ καταλόγου ἀποκλείονται τὰ πολύτιμα». Οἱ καλύτεροι καρποὶ, τὰ καλύτερα τέια, κλπ. τὰ χραισμεύοντα εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, φέρουσι τὸ ὄνομα **π ρ α γ μ α τ ε ἰ α ι, φ ι λ ο φ ρ ὄ ν η σ ι ς, δ ῶ ρ ο ν.**

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

Ἡ καθ' ἅπασαν τὴν οἰκουμένην χρῆσις τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας εἰσῆχθη ἐπὶ τῆ βᾶσει τοῦ ὑπολογισμοῦ Διονυσίου τοῦ μικροῦ, ὅστις ὑπελόγησε τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 7ῶ4 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, συμβάσης κατὰ τὸν Βάρρωνα τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, ἐνεκα δὲ τούτου ἡ κοινῶς παραδεκτὴ χρονολογία καλεῖται Διονυσία. Ἄλλ' ὁ ὑπὸ τοῦ Διονυσίου γενόμενος ὑπολογισμὸς καὶ ἐπομένως ἡ ἡμετέρα χρονολογία δὲν εἶνε ἀκριβής. Ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶνε τὸ 751 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, τὸ 4001ον ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὸ 5505 κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ὁ. Ὁ χρόνος, καθ' ἃν ἐγεννήθη ὁ Ἰ. Χριστὸς (περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρώδου), κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ Εὐσεβίου συμπίπτει τῷ 12 ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου Ὁκταβίου (710 + 41 = 751), τῷ 28 ἔτει ἀπὸ τῆς καθυποτάξεως τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντωνίου τῆς καὶ τῆς Κλεοπάτρας (724 + 27 = 75), ἐπομένως τὸ 751 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (III, 1—2 23) ὁ Ἰ. Χριστὸς ἦν περὶπου 30 ἔτων τὴν ἡλικίαν τῷ δεκατοπέμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Ἐπομένως Οὗτος ἐγεννήθη 767 συν 14—30=751) τὸ 751 ἔτος. Ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν συμπίπτει κατὰ τὴν ἀρχὴν (751+34) τοῦ 785 ἔτους ἀπὸ Ρώμης, ὅπερ ἐπιβεβαιούται ἐπίσης καὶ ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπισυμβάσης ἡλικίας ἐκλείψεως.

Ἡ ἡλιακὴ αὕτη ἐκλείψις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φλέγοντος (πρὸ Εὐσεβίου τὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιοῖ καὶ Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανός) ἐγένετο τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς 202 Ὀλυμπιάδος, ἀντιστοιχοῦντι τῷ 785 ἔτει ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Ἐκ-

τὸς τούτου ὁ κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ γενόμενος ἀπολογισμὸς ἠδύνατο νὰ συμβῇ μόνον τὸ 751 ἔτος, διότι πρόμοιος ἀπολογισμὸς ἐγένετο ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κράτει καθ' ἕκαστον πέμπτον ἔτος. Ἐξ ὅλων τῶν ρηθέντων γίνεται δῆλον ὅτι τὸ λῆγον ἔτος 1894 εἶνε κατ' ἀκριβείαν τὸ 1897ον ἔτος.

**ΕΝ ΒΗΜΑ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

Ἐν ἀξιοσημείωτον περιστατικόν ἐφείλκυεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν προσοχὴν τῆς Ἀγγλικανικῆς κοινωρίας. Τῇ ἀποφάσει τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας εἰσῆχθη μία ὀρθόδοξος προσευχή. Αὕτη ἡ καινοτομία καὶ ἡ διαταξίς περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τήρησεως πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου ὀφείλεται εἰς τὴν προσωπικὴν πρωτοβουλίαν τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας. Συμφώνως τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας εἰδήμονες τῆς Σλαβωνικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετουργίας μετέφρασαν ἐκ τῆς Σλαβωνικῆς εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν τὸ τροπάριον «Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου». Ἡ μετάφρασις διακρίνεται ἐπὶ τῇ ἀκριβείᾳ καὶ τῷ ὕψει τῶν θρησκευτικῶν αἰσθημάτων. Αὕτη ἡ προσευχὴ ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἄγγλους νὰ ἐνοήσωσι τὴν μεγαλοπρεπῆ καλλονὴν τῆς θείας λατρείας ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ. Τὸ ρηθὲν τροπάριον τῆς ἀδείας τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ περιελήφθη εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας. Τοῦτο εἶνε νέον τεκμήριον περὶ τοῦ ὅπως τιμῆς ἀπολαύει παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ἀρχαία Ἀνατολικὴ ἐκκλησία. Ἐκτὸς τούτου τοῦτο δεικνύει ὅτι οἱ Ἄγγλοι εὐλικρινῶς ἐπιθυμοῦσι τὴν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν προσέγγισιν ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατὸν ἐπὶ τοῦ προκρίτος.

**Ο ΚΟΜΗΣ ΑΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΖΤΣΟΙ**

Κατ' Ὀκτώβριον ἐσσηῶτος ἔτους, ἐπισκέφθη τὸν περιώνυμον Ρῶσον συγγραφεὰ καὶ φιλόσοφον κόμητα Λέοντα Τολστόη ἐν τῇ ἐπαύλει του (Γιάσναγια Πολιάνα), εἰς Μπόντζος (ἐθνικὸς ἰσρεὺς) τῆς αἰρέσεως Λαόζτσα, ἀπερχόμενος εἰς Ἀστραχάνην πρὸς προσκύννησιν τοῦ ἱεροῦ πυρός (ἐν τῇ ἐν Ἀπτορχάνῃ ἀνακτόρῳ τοῦ πυρός), μετὰ μεγάλης ὑποδοχῆς γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἐκκεντρικοῦ τούτου φιλοσόφου, θεολόγου καὶ κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἐξοκειλόντος· εἰς τὸν

μυστικισμόν καὶ τὴν φυσιολατρείαν. Αἱ ρωσικαὶ ἐφημερίδες ἀφορμὴν λαβοῦσαι ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τοῦ Μπόντζου, ἀνήγγειλαν ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι αὐτὸς ὁ κόμης Λέων Τολστόη εἶνε ὀπαδὸς καὶ ἐνθερμὸς θαυμαστῆς τοῦ Λαόζτσι, ἰδρυτοῦ τῆς αἰρέσεως τῶν Δαοζών.

Κατὰ τίνα παράδοσιν τῶν Κινέζων ὁ Λαόζτσι ἐνεφανίσθη εἰς τὸν κόσμον με λευκὴν κόμην καὶ λευκὰς ὄψεις, ἀποῦ πρότερον διέμεινεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός του ὀλόκληρα 81 ἔτη, διὸ καὶ ἐκλήθη Λαόζτσι, ὅπερ δηλοῖ κατὰ γράμμα («γεροντικὸν παιδίον»). Ἐν τῷ Παρισινῷ μουσεῖῳ εὐρίσκεται εἰκὼν τῆς μετενεχθείσα ἐκ Κίνας, παριστάνουσα τὸν Λαόζτσι περικυκλούμενον ὑπὸ τῶν μαθητῶν του καὶ τινον ἁγίον, ἔχοντα δὲ λευκὴν κόμην καὶ λευκὰς ὄφρυς. Ἐν τούτοις οἱ Κινέζοι δὲν φυλάττουσι πάντοτε τὴν γραμματικὴν σημασίαν τῆς ρηθείσεως παραδόσεως, διότι ἐν τῷ αὐτῷ Μουσείῳ εὐρίσκονται ἀγαλμάτια τοῦ Λαόζτσι παριστάνοντα αὐτὸν ἐν ἀνδρικήῃ ἡλικίᾳ μετὰ μέλανος πάγωνος καὶ μελαίνης κόμης. Ἔτερα ἀγαλμάτια παριστάνουσι τὸν Λαόζτσι ἐτὲ μὲν γέροντα ὅτε δὲ νέον καὶ πολλὰ αὐτῶν, ὡς φαίνεται, κατεσκευάσθησαν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς παραδόσεως περὶ τῆς ἐξαφανίσεως αὐτοῦ. Κατ' αὐτὴν τὴν παράδοσιν, ὁ φιλόσοφος Λαόζτσι διῆγεν ἀσκητικὸν βίον ἐν τινὶ κελίῳ ἐντὸς ἑνὸς ἀπομειωμένου δάσους. Ἡδὲ εἶπε φθάσει εἰς τὸ βαθύτατον γῆρας ὅτε πλατύνσας εἰς τὴν θύραν τοῦ κελίου του εἰς βουβαλὸς ἐπισαγμένος ἔστη καὶ ἐπερίμενε ὡς νὰ ἐκάλει τὸν φιλόσοφον ὅπως οὗτος ἐπιβάς αὐτοῦ ποιήσῃ περίπατον. Μόλις ὅμως ὁ Λαόζτσι ἐπέβη τοῦ βουβαλοῦ ὁ τελευταῖος μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἀφήρασεν αὐτὸν καὶ καττυθύνθη πρὸς δυσμάς. Ἐκτοτε ὁ φιλόσοφος ἐγένετο ἀφαντος. Ὡς φαίνεται, ὁ μῦθος οὗτος χρησιμεύει ὡς ἀγαπητὸν θέμα τῶν γλυπτῶν, οἵτινες εἰκονίζουσι τὸν Λαόζτσιον πολὶόν γέροντα, ἐπιθαίνοντα βουβαλοῦ. Ἐκτὸς τοῦ Λαόζτσι οἱ Δαόσαι προσθεύουσι τὰ ἐξῆς. Τὸν Τριαν-γούν (κυρίαρχον τοῦ οὐρανοῦ), δημιουργὸν τοῦ κόσμου, εἰκονίζοντες αὐτὸν ἐν προσδυτικῇ ἡλικίᾳ, καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ δεξιᾷ ξίφος, τὸν Σάν-Τσιν θεὸν τῶν ὑποχθονίων καὶ πολλοὺς ἄλλους κατωτέρους θεοῦς, οὐράνια πνεύματα, δαιμόνας, πνεύματα τῆς γῆς, τῶν ἀστέρων, τῆς θαλάσσης, τῶν ὀρέων, τῶν ποταμῶν, τῶν χωρῶν, τῶν πόλεων καὶ θεοποιούσι τοὺς ἀρχαίους ἥρωας, τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς φιλοσόφους.

JOHN

(Διήγημα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).
Ὁ Δζὼν ἦτο δεκαετῆς παῖς, ὅτε τὸν ἐγνώρισαν ἐν τούτοις ἦτο ὁ νουνεχέστερος πάντων

τῶν ὀμηλικῶν του. Οὗτος οὐδέποτε ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ προσφέρῃ τὸ γλυκύτερον πάντων τῶν ὀνομάτων, μ ἦ τ ε ρ, διότι ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀπολιάνῃ ὅταν οὗτος ἐγεννᾶτο. Ὁ πατήρ του λιθοξόος ὦν καὶ ἐργαζόμενος λίαν μακρὰν τῆς οἰκίας του ἀνεχώρη λίαν πρῶτὴ ἀπερχόμενος εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ, τὸ δὲ ἐσπέρας ἐπέστρεφε ἐξώρας. Οὗτος ὅσον καὶ ἂν ἐπόθει ὥστε τὸ τέκνον του νὰ παραμῆνῃ πλησίον του, ἐνεκα τῆς ἐργασίας του ἠναγκάζετο καθ' ἕκαστην νὰ ἀποχωρίζεται αὐτοῦ καὶ τὸ ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν φροντίδα τῆς πενθερᾶς του, ἥτις ἔζη ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ οἰκίᾳ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Δ... Καταλληλοτέρα κατοικία τῆς οἰκίας τῆς μάμμης του δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ διὰ τὸν μικρὸν Δζὼν, διότι αὕτη (εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἐνάρετον ψυχὴν). Ἐπειδὴ πλησίον δὲν ὑπῆρχον ἄλλα παιδία, τὸ δὲ σχολεῖον ἀπέειγε πολὺ, ἡ μάμμη τοῦ Δζὼν ἀντικαθίστα δι' αὐτὸν τὴν μητέρα, τὸν σύντροφον καὶ τὸν διδάσκαλον. Ὁ Δζὼν δὲν ἤλλασε φυλλάδας ὡς τοιαῦται τῶ ἐχρησίμευον μία Ἀγία Γραφή με κίτρινασάντας ἐκ τοῦ χρόνου σελίδας καὶ με ἀρχαίους τυπογραφικὸς χαρακτῆρας. Ὁ Δζὼν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς μάμμης του εἶχεν ἀποστήσει τινὰ μέρη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ἀπήγγελλεν αὐτὰ ἀνευ τινὸς λάθους ἐν τῇ ἀναγνώσει. Τὸ σπουδαῖον μᾶθημα ὅπερ ὁ Δζὼν ἰδιδάχθη παρὰ τῆς μάμμης του καὶ τοῦ πατρός του ἦν ὁ φόβος τοῦ θεοῦ. Ὁ Δζὼν πάντοτε ἐσκέπτετο περὶ τοῦ θεοῦ καὶ καθ' ἕκαστην ἐσπούδαζε νὰ αὐξήσῃ τὰς γνώσεις του. Μία ἐκ τῶν πρώτων του παιδικῶν ἐρωτήσεων ἀπευθυνθείσα πρὸς τὴν μάμμη του ἦν ἡ ἐξῆς· Ὁ μάμμη, γινώσκεις τὸν θεόν; Αὕτη δὲ τῷ ἀπήνησε κατὰ τρόπον ὥστε περισσότερον ἢ ἄλλοτε νὰ διεγερθῇ παρ' αὐτῷ ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ ἐννοια ὡς δημιουργοῦ τοῦ παντός. Μίαν ἡμέραν ὁ Δζὼν ἀπελθὼν εἰς τι μέρος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τῆς μάμμης του καὶ ἐπιστρέφων οἴκαδε ἐσταμάτησε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, διότι τὸ ἡρέμα καὶ ἀδιακόπως ρέον ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Εἰς τῶν γονέων του διαβαίνων ἐκεῖθεν τὸν ἠρώτησε, τί παρατηρεῖς παιδί μου; μήπως ἰχθυῖδιόν τι ἐπιπλεῖ τοῦ ποταμοῦ; Ὁ παῖς τῷ ἀπήνησεν, ὄχι, ἀλλ' ἡ μάμμη μου μοι εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὅπου διαμένει ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ παρετήρουν τὸ ὕδωρ καὶ ἐσκαπτόμην ἂν ἡ μήτηρ μου τὸ εἶδεν ἐπίτης ὅπως ἐγὼ τὸ βλέπω. Δι' προσευχῆς τοῦ παιδὸς τὴν προίαν καὶ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῆς μάμμης του κατεδείκνυον τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸν τοῦ μικροῦ τούτου ὄρφανου. Ὁ μικρὸς Δζὼν πάντοτε προσήγγετο ὑπὲρ τῆς μάμμης του, τοῦ πατρός καὶ ἐαυτοῦ του. Ἀπαξ ἀπήγγειλεν ἐν τῇ προσευχῇ

του «ελλογήσον κυριε και ελεησον τον μεθυσον χαλκεια, οστις διηλθε σήμερον παρα την οικίαν μας». Άλλοτε πάλιν ουτος, οτε η μάμμη του ειχεν ανάγκην νέας καλύπτρας και δεν ειχε χρήματα να την αγοράση, απήγγειλεν εν τῇ προσευχῇ του· «Κυριε εάν εινε το θέλημά σου απόστειλον εις την μάμμην μου νέαν καλύπτραν». Άσθενήσας ποτε προσήχετο ούτως· «Κυριε, εάν αποθάνω, ειπέ τῇ μητρί μου να με περιμένη εις τὰς χρυσὰς πύλας· ἐγὼ θα τὴν αναγνωρίσω, διότι ἡ μάμμη μου εχει την φωτογραφίαν της ἣν τιρεῖ ἐν τῷ κιβωτίῳ της!» Ἡ δύνατό τις να καλέσῃ τον Δζὼν του παλαιου καιροῦ παιδίον, εν τούτοις ἡ ελπίς αὐτοῦ εις τον Θεὸν ἦν τοσοῦτον ἰσχυρά, ὡστε πολλοὶ εὐσεβεῖς γέροντες θά ἐπόθουν να ἔχωσι παρομοίαν. Οἱ γέροντες ἐκάλουν τον Δζὼν εὐσεβῆ και ἠπόρουν περι του τί να γίνῃ οὗτος ἀνδρωθεῖς. Ἐν τούτοις ἡ θεία πρόνοια ἄλλως ειχεν ἀπορασίσει περι του παιδός. Μίαν ἡμέραν ὁ Δζὼν ἐνεκα κρουολογήματος βαρέως ἠσθένησεν ἐκ τυφοειδούς πυρετοῦ. Ἐκάλεσαν τον ἰατρόν. Τὸ παιδίον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφαίνετο σύννουν και σκυθρωπόν. Ἐν τούτοις προσεπάθει παντοιοτρόπως να παρηγορῇ τὴν μάμμην του. Μίαν νύκτα ὅτε αὐτὴ ἐσκέπτετο τον Δζὼν, οὗτος τῇ εἶπε· «προαισθάνομαι, μάμμη μου, τὸν θάνατόν μου». Αὐτὴ δὲ τῷ ἀπάντησε· «δυνατὸν να μὴ ἀποθάνῃς, τέκνον μου, ἡμεῖς ἐλπίζομεν εις τὴν ἀνάρρωσίν σου. Τὸ παιδίον εἶπε (μὴ κλαύσης, μάμμη μου, ὅταν ἀποθάνω. Ἡ μήτηρ μου και ἐγὼ θά σε ἀναμένω μετὰ χαρᾶς, ὅταν και σὺ ἀναβῆς ἐπάνω εις τον οὐρανὸν και οὐδέποτε πλέον θά ἀποθάνω μεν, ὅτε θά κλαίωμεν πλέον. Ἡ μάμμη του εις ταῦτα οὐδόλως ἀπάντησεν ἄλλ' ἡ καρδιά της ἐπληρώθη θλίψεως προαισθανομένη ὅτι ταχέως θά ἀποχωρισθῇ δι' ὑστάτην φοράν τον μικρόν της ἔγγονον ὃν ἐλάτρευεν ἐγκαρδίως. Ὅτε ἐξημέρωσεν, ἡ γοαία ὑπήγγειν εις τὴν κλίνην του Δζὼν δια να ἴδῃ πῶς κοιμᾶται. Ὁ Δζὼν ἀσκαρδαμικτεῖ ἠτένιζεν εις τον τοῖχον. Ἄμψ ἡσθάνη προσεγγίζουσαν τὴν μάμμην του, τῇ εἶπεν, μοι φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀνάγκη να γράψῃς εις τον ἀπόντα πατέρα μου να ἔλθῃ ταχέως. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καλά, δυνατὸν να ἀποθάνω χωρὶς να τον ἀποχαιρετισθῶ. Ναι, τῷ ἀπάντησεν ἡ γοαία, ἀμέσως θά τῷ γράψω. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔλθων ὁ ἰατρός παρετήρησεν, ὅτι ἡ κρίσις τῆς ἀσθενείας ἐνεσίκηψε και ὅτι ὁ παῖς ἔπνευε τὰ λοισθια. Μολοντούτο ὁ Δζὼν ἰδὼν τον ἰατρόν ἠσύγχως εἶπεν· «ἰατρέ, ἀποθνήσκω, γινώσκω τούτο ἀκριβῶς, ἀλλ' οὐδόλως φοβοῦμαι, μόνον εἶπέ μοι, ἔμεινεν ἀκόμη ἀρετὸς χρόνος; Ὁ θεὸς γινώσκει, τῷ ἀπάντησεν ὁ ἰατρός και ἔσπευσε να ἀπομακρυνθῇ θαυμάζων τὴν ἡρεμίαν και γαλήνην του ἀποθνήσκοντος, τὴν ὁποίαν οὐδέπο-

τε εις ἄλλον του πελάτην ἀπήγγειλε και ἐξῆλον τον μακάριον τούτον παιδα.—Κατὰ τὸ ἔσπερας ὁ πατήρ του Δζὼν ἐβόησε περίλυπος και τεθορυβημένος. Πῶς εἶνε ὁ υἱός μου; ἴσαν αἱ πρῶται λέξεις του δυτήνου μας ὀλονεν ἀδυνατεῖ, ἀλλ' ἡ κατάστασις του πνεύματός του εἶνε λίαν φαῖδρά και ὄλο σκέπτεται περι του οὐρανοῦ. Ὁ πατήρ του ἀφοῦ ἔλαβε θάρρος ἐπλησίασεν εις τὴν κλίνην του ἐτοιμοθανάτου τέκνου του και τὸ ἠρώτησε· «Πῶς εἶσαι υἱέ μου;» φοβοῦμαι, διότι δεν σε βλέπω καλά. Τὸ παιδίον παρευθὺς ἐμειδίασεν, ἔπειτα ἀφοῦ ἐκλείσσε τους ὀφθαλμούς του ὡς να προσήχετο εἶπεν, ἐτελείωσα, θεέ μου τώρα. Ὁ πατήρ του ἠρώτησε. «Τί λέγεις παιδίον μου;» Ἐγὼ, ἀπεκρίθη τούτο, ἐκ τῆς πρῶτης παρεκάλουν τον Κύριον να σὰ ἴδω πρό του να ἀποθάνω και τώρα εἶμαι ἐτοιμος πλέον. Ἡ μάμμη μου και σὺ θά καθήσητε τὴν νύκτα παρα τὴν κλίνην μου και ὅταν ἔλθωσιν οἱ ἄγγελοι, θά με φιλήσητε. Ἐπῆλθεν ἡ νύξ και ὁ Δζὼν παραλαλοῦσεν. Ὅτε μὲν ἐπρόφερε τὰς ἀκολουθους λέξεις· «Ὅποσον πλῆθος ἀγγέλων και ἀπαντες λευκημονοῦντες», ὅτε δὲ ἡρέμα ἔψαλε «ὕπαρχει εὐτυχῆς τις γῆ». Ἄδιαλείπτως ἔχανε τὰς δυνάμεις του και ὅτε προσήγγισε τὸ τέλος ὁ νοῦς του κατηυγάσθη, ἡ φωνή του ὄμως ἠδυνάτησε. «Μάμμη μου και πάτερ μου, εἶπεν ἐγὼ ἀπέρχομαι, ἀλλὰ μὴ κλαίετε, θά εἶπω εις τὴν μητέρα μου, ὅτι θά ἔλθῃτε και σεῖς ποτε.» Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν και ὄλον ἠσύχασε, Ἄναστεναγμὸς διέφυγε του στήθος τῆς μάμης του, ἥτις ἔβλεπεν, ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε. Τὸ παιδίον ἐτι ἀπαξ ἠνοιξε τους ὀφθαλμούς του μετὰ μειδιάματος ὡς να εἰδείκων εἰς τους φιλάτους του τὴν χαρὰν ἣν ἠσθάνετο ἀπερχόμενον εις τὴν μητέρα του, και εἶπεν· «ἔρχονται τώρα, μάμμη μου, χαίρε μάμμη μου, χαίρε πάτερ μου, μὴ κλαίετε, χαίρετε». Τὸ πᾶν ἐτελείωσε. Τὸ μακάριον πνεῦμα του ἀπέπτη, διότι τῶν τοιούτων παιδίων εἶνε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΓΕΡΟΝΤΑ

Ποῦ εἶνε τῆς νεότητος αἱ τέρψεις και τὰ ἔτη; Ποῦ εἶν αἱ ἱππασίαι σου, αἱ καθ' ἡμέραν οὐσαι; Ποῦ αἱ διασκεδάσεις σου με μουσικὰς και φίλους; Ποῦ εἶνε τ' ἄσπρα γαροῖ κ' ἐκεῖν' ἡ εὐφροσύνη; Ποῦ εἶνε τὸ εὐκίνητον μετὰ τῆς εὐκαμψίας; Ποῦ εἶνε αἱ περιηγήσεις σου και αἱ φιλοφροσύναι; Πάντες σε ὑπεδέχοντο με εἶδος και ἀγάπην. Ποῦ εἶν' αἱ ἀγορεύσεις σου και αἱ διδασκαλίαι; Ποῦ τὰ χειροκροτήματα και τόσαι ἐπευφημίαι; Τώρα δὲν μένει ἄλλο τι παρα αἱ ἀναμνήσεις; Τὴν ἡλικίαν τρώγουσι πολυειδῶς τὰ ἔτη;

και ταῦτα τρώγουσι δεινῶς τὴν ὑπαρξίν του βίου. Ἡ γῆρας ἐγκατέστησε τὸ σῶμα μὴ ἀντεχόν και τὸς ὀδόντας σου αὐτούς ἀφῆρσεν ἀτόπως. Ἡ πάντα μεταβλήθησαν και βᾶδισμα και ἔστις· φωνὴ και προφορὰ καλὴ και σχῆμα του προσώπου νέους νῦν δὲν δύνασαι, ἵνα δικακεδέξῃ. Ἡ γέρους δὲν ἀρέσκεται σχέσεις πολλὰς να ἔχῃς. Ἡ πλείστοι ἀποφεύγουσι τὴν συναναστροφὴν σου, ἡ ἠδύνονται οἱ ἀφρονες γέρο να σε καλῶσι. Στερεῖτ' ὁ γέρων τέρφειως και πᾶν καλὸν του βίου. Ἡ ἀγῆρω μένουσι τὸ πνεῦμα κ' ἡ ἀγάπη, τοῦ κόσμου τᾶτ' ἐπρόνοτα και του Θεοῦ τὰ δῶρα. Ὅταν και ταῦτα λείψωσι, καλλίτερα να κοιμηθῆς ποτὲ να μὴ ξυπνήσης.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ

Ἐνωστὸν τυγχάνει ὅτι κατὰ τε τους πανορθῶς χρόνους και κατὰ τον μεσάϊωνα ὀκοδοῦθησαν ἀπανταχοῦ και ναοὶ και μητροπόλεις κατὰ τους κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τέχνης· πλὴν τὸ ἔργον του Φειδίου και του Ἰκτινίου αἱ τοῖ ἐρειπωμένον, θεωρεῖται και νῦν ὡς ἀκαθάρτα τῶν ὀραίων τεχνῶν και ὡς ἀλάνθαστος γράμμων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς και γλυπτικῆς τέχνης. Ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων του παλαιου κόσμου ἦτο και ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὀπεστηριζόμενος ὑπὸ 127 κίονων, ὕψους 60 ποδῶν, οὗ ἡ ξυλεύα ἦτο ἐκ κέρδου, αἱ δὲ πύλαι αὐτοῦ κυπρίστου πυρποληθεῖς δὲ ὑπὸ Ἡροστράτου ἀντεκατέστη δι' ἑτέρου μεζονος, ἔχοντος μῆκος 185 ποδῶν ἐπὶ 220 πλάτους. Ὁ ἐκτισμένος γατιοανατολικῶς τῆς Ἀκροπόλεως ναὸς του Ὀλυμπίου Διὸς εἶχε μῆκος 324 ποδῶν ἐπὶ 171 πλάτους και ἐστηριζετο ὑπὸ 324 κίονων 60 ποδῶν ὕψους, ἐξ ὧν ἡδη ἔσπινται τινες κολοσσιαοὶ κίονες κορινθιακοῦ στιλοῦ. Οὗτος ἦν ὁ μέγιστος τῶν τῆς ἀρχαϊότητος ναῶν, ἡ δὲ δαπάνη αὐτοῦ ἀνήλθεν εις τὸ ποσὸν τῶν ἐπτακισχιλίων ταλάντων. Περιώνυμοι ἦσαν εἰς τὴν ἀρχαϊότητα, ὁ του Ἰαλοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ἐν Σάμῳ ναὸς τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον σώζονται αἱ βᾶσεις και μὴ στήλη, διαπρύσιος μάρτυς του παρελθόντος μεγαλείου και ἄλλοι τοιοῦτοι. Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων φημίζονται δια τὴν ἔγνην και τὰς μεγάλας διαστάσεις ὁ ἐν Ρώμῃ ναὸς του Ἀγίου Πέτρου, μῆκος 571 ποδῶν ἐπὶ 417 πλάτους και ὀποστηρίζεται ὑπὸ 10 κίονων. Ἡ δαπάνη αὐτοῦ ἀνήλθεν εις τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἑκατομμυρίων σκουδῶν μέχρι του 1620. Ἡ αἰχμὴ του ἐπὶ του μεγάλου θόλου σκουροῦ ὕψουται περι τὰ 120 μέτρα ἀνωθεν ὀδάτων του Τιβέριδος, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς κορυ-

φῆς ἐκ χαλκοῦ σφαίρα εἶνε χωρητικὴ δέκα κ' ἑξ ἀνθρώπων. Ἡ ἐν Λονδίῳ μητρόπολις του ἁγίου Παύλου εἶχε μῆκος 469 ποδῶν ἐπὶ 251 πλάτους και ὀποδιαστάζεται ὑπὸ 22 κίονων. Ἡ μητρόπολις τῶν Μεδιολάνων εἶχε μῆκος 449 ποδῶν ἐπὶ 312 πλάτους, και στηρίζεται ἐπὶ 54 κίονων. Ὁ ἐν Βενετία περίφημος ναὸς του ἁγίου Μάρκου εἶχε πέντε θόλους και στηρίζεται ἐπὶ 36 κίονων, οἱ δὲ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι και τὸ ἔδαφος κοσμοῦνται ὑπὸ ποικίλων ψφροθετημάτων συντεθειμένων ἐκ πολυτίμων λίθων. Ὁ ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων και κατὰ τὸ ἱπποδρόμιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἠγέρθη ἐκ βᾶθρων τῷ 326 μ. Χρ. ἐπὶ του μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐφ' ἐνόσ τῶν χαριέντων λόφων του Βυζαντίου, ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν βᾶσεων ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ναοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν εἰδημόνων. Καὶ ἀφ' οὗ ὀπέστη πλέον ἡ ἀπαξπαντοίως καταστροφῆς, ἀνηγέρθη ὑπὸ του Ἰουστινιανοῦ και ἐπερατώθη τῷ 538 μ. Χ. διὰ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἀνθεμίου, Τραλλιανου, Ἰσιδώρου και Ἰγνατίου, ἀντὶ δαπάνης λιρῶν Ἀγγλικῶν ἐνόσ και ἡμίσεως ἑκατομμυρίων. Ἐνεκα τῶν κατὰ καιροῦ σεισμῶν σπουδαίως ὀπέστη ζημίας. Ἐν δὲ τῷ 1204 οἱ ἐκ δυσῶν εἰσβαλόντες χριστιανοὶ σ' α' υ' ο' φ' ο' ρ' οἱ ἐπιπεσόντες δίκην ἀρπυιῶν κατὰ του ναοῦ ἐσύλησαν αὐτόν, διήρπασαν τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, τους μαργαρίτας, τους ἀδάμαντας, τὰ ἐν αὐτῷ κειμήλια και λείψανα και ἐβεβήλωσαν τὰ ἱερά οἱ τοιχοδοῦνται οὗτοι τῆς Δύσεως. Ἐκ του Μαντείου τῶν Δελφῶν και ἐξ ἄλλων ἀρχαίων ναῶν τῆς καλλιτεχνικῆς Ἑλλάδος μετηνέχθησαν ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ, ἐνθα και νῦν ἐτι ὀπάρχουσι πολύτιμοι στήλαι. Ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ σώζεται και ὁ τρικάρηνος χαλκοῦς ὀφίς, ἀλλ' ἀκέφαλος. Τὸ ἐσωτερικὸν του ναοῦ εἶχε σχῆμα σχεδὸν τετραγώνου, μῆκος ποδῶν 269 ἐπὶ 243 πλάτους. Ἡ ὄλη ὀκοδομὴ στηρίζεται ἐπὶ 40 ὀγκωδῶν κίονων και 60 λεπτοτέρων. Ἀξιοσημειωτοὶ εἶσιν ὁ ἅγιος Στέφανος τῆς Βιέννης, Γοθικοῦ ρυθμοῦ. Ὁ μητροπολιτικὸς οὗτος ναὸς τῆς Βιέννης, ἐν και ἔχῃ τὸ ἡμμοῖ του μεγέθους τῆς περιφήμου μητροπόλεως τῆς Κολωνίας, ὄμως θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν εἰδημόνων, ὡς τὸ ἐκλεκτότατον δείγμα γοθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀνεκαίνισθη δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1147. Ἡ μητρόπολις τῆς Νεαπόλεως κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίου ναοῦ του Ἀπόλλωνος. Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων και ἄλλοι τοιοῦτοι.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Ο αδάμας γνωστός παρά τοις αρχαίοις, είχε την αὐτὴν ὑπολήψιν, οἷαν καὶ ἦδη, θεωρούμενος ὡς ἐν τῶν πολυτίμων σωμάτων. Χρησίμως ἐν γένει πρὸς κόσμον καὶ πολυτέλειαν, ὑπάρχει ἰδίως εὐχριστος ἐνεκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ σκληρότητος καὶ πρὸς τὰς τέχνας, διότι εἶνε τὸ σκληρότερον τῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα διασχίζει μὴ διασχίζομενος, οὔτε προσβαλλόμενος παρ' οὐδενὸς πούτων· ὅθεν καὶ αδάμας ἐκλήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τοῦ ἀδάμαντος διασχίζου τὴν ὕελον, τρυποῦν καὶ στιλπνῶνουν τοὺς πολυτίμους λίθους κλπ.

Ἐπι πολλοὺς αἰῶνας μετὰ Χριστὸν ἡ χρῆσις τοῦ ἀδάμαντος ὑπῆρχεν ἀκατέργαστος ὡς ἡ φύσις τὸν παρέχει. Ὑπὸ τὴν φυσικὴν ταύτην κατάστασιν εὐρίσκεται ὡς κρύσταλον ὀκτάεδρον κανονικόν, διωδεδκέδρον, ῥομβοειδές, τραπεζοειδρον, σκαλινοειδρον, ἢ σφαιροειδές ὑπὸ 48 ἐπιφανείας, κεκαλυμμέναις ἔχων τὰς ἐπιφανείας του διὰ μὴ στιλπνοῦ στρώματος ἐν τούτοις εὐρίσκονται καὶ φύσει στιλπνοί, οἵτινες ἐτιμῶντο παρὰ τοις ἀρχαίοις μεγάλως. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ φυσικὸς αδάμας ἔχει τραχείας τὰς ἐπιφανείας του, αἵτινες διασχίζονται παραλλήλως μὲ τὰς κανονικὰς ἐπιφανείας ἐνεκα τῆς ἰδιότητος ταύτης ἀφαερίζεται εὐκόλως τὸ μὴ διαφανὲς στρώμα αὐτοῦ.

Πρῶτος, ὅστις ἐφεῦρε τὸ στιλπνωμα τοῦ ἀδάμαντος ὑπῆρξεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Βεργουέμ ἐκ τῆς πόλεως Βρούζης τὸ 1476 μ. Χ. Οὗτος παρετήρησεν, ὅτι τρίβων πρὸς ἀλλήλους δύο ἀδάμαντας κατάρθωσε νὰ τοὺς καθάριση καὶ οὕτως ἔδειξε τὸν τρόπον οὐ μόνον τῆς στιλπνώσεως ἀλλὰ καὶ τοῦ νὰ διδῆ πᾶν σχῆμα κατὰ θέλησιν, ὅθεν ἐπενόησε τοῦ Ἀδάμαντος τὴν κόνιν πρὸς κατέργασιν τούτου· ὁ πρῶτος κατεργασθεὶς καὶ καλῶς στιλπνωθεὶς αδάμας ἀνῆκε πρὸς τὸν Κάρολον τὸν Τεμεροζιον, Δούκα τῆς Βουργόγνης, ἡ κόνις τοῦ ἀδάμαντος εἶνε μελανή.

Ο Ἀδάμας θεωρεῖτο ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὡς πέτρα, καὶ ἡ σύστασις αὐτοῦ ἠγνωστο· πρῶτος ὁ Νεύτων παρατηρήσας τὴν μεγίστην δύναμιν τῆς διάθλάσεως τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντος· συνεπέρανεν, ὅτι τὸ σῶμα τούτου εἶνε οὐσία φλογιστικῆ, καὶ ὄχι πέτρα. Καὶ τῶ ὄντι μετὰ ταῦτα ἡ ἀλήθεια αὕτη τοῦ Νεύτωνος ἀπεδείχθη πειραματικῶς, τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸ Βοάλε τὸ 1673 ὅστις θῆσας ἀδάμαντὰ ὑπὸ μεγίστην θερμότητα παρετήρησεν, ὅτι ἀζητηζέτο ἐν μέρει, καὶ παρῆχεν ἄτμον ὀξύν· τ' αὐτὸ ἀπεδείχθηκαὶ ἀπὸ τοὺς Βέγγμαν καὶ Μέξες,

ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον τὰ συστατικὰ μέρη αὐτοῦ. Τὴν σύστασιν τοῦ ἀδάμαντος ἀπέδειξαν μετὰ ταῦτα ὁ Γούτων δὲ Μορῶ, ὁ Δαβζιέρος, ὁ Τενναντ, καὶ ἄλλοι· ἐκ τῶν πειραμάτων τούτων ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ αδάμας εἶνε καθαρὸς ἀνθραξ, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ὅπερ ὁ Βεζζέλιος ἐκάλεσε Ἀλλοτριόπιον. Ο Γούτων δὲ Μορῶ, τὸ 1797, ἔθεσεν ἀδάμαντα ὑπὸ κώδωνα ὑάλινον πλήρη καθαρῶ ὀξυγόνου, τὸν ὁποῖον θέσας ἐν τῇ ἐστία μεγίστου ὑαλίμου φακοῦ, ἐθα συνεκεντρώθησαν ὑαλινὰ ἀκτίνες, παρετήρησε μετ' ὀλίγον, ὅτι ἡ ἐπιράνεια τοῦ ἀδάμαντος ἐμαλάκισε καὶ ἀεφρίνετο ἐνθεν κάκειθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀδάμαντος σημεῖα λαμπυρίζοντα ὑπὸ κατάστασιν ἀναβοασμοῦ. Ἐμπόδισε διὰ μὴ διαφανοῦς σώματος τὴν προσβολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ αδάμας ὑπῆρχε λίχν ἐρυθρὸς καὶ διαφανής, τὸ δὲ βῆρος του εἶχεν ἐλαττωθῆ. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανάλαβε τὸ αὐτὸ πείραμα, καὶ ὁ αδάμας ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας ἀνεφλέχθη καὶ ἐγένετο ἀόρατος, τὸ δὲ ὀξυγόνον τοῦ κώδωνος μετεβλήθη εἰς ἀνθρακικόν ὀξύν· τὸ πείραμα τούτου ἐγένετο καὶ δι' ἄλλου τρόπου τοῦ πυρός, καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν. Ἐὰν ἀνθραξ ἐκ ξύλου πολὺ θερμανθῆ ἐγκλειστοί, ἀποκτᾶ τὴν σκληρότητα, ὥστε δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ τὴν ὕελον ὡς αδάμας, δὲν γίνεται οὕτως ὅμως διαφανής, τὸ δὲ αἷτιον εἶνε, διότι ὁ ἐκ ξύλου ἀνθραξ δὲν εἶνε καθαρὸς, ἀλλ' ἐμπεριέχει καὶ τινος γαιώδεις οὐσίας. Ο αδάμας διαθλάταχέως τὰς ἀκτίνας τοῦ φωτός, καὶ ἀναλογεῖ κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἄερα ὡς 3,1961 πρὸς 10,000 ὁ τριβόμενος ἠλεκτρίζεται μεγάλως εἶνε κάκιστος ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ο αδάμας συνήθως εἶνε διφυγής, ἀχρωμάτistos, εὐρίσκονται ὅμως καὶ αδάμαντες ἔχοντες τὸ χρῶμα ἠλέκτρον, ἐρυθροί, κυανοί, καὶ μέλανες· ἡ λάμψις τοῦ ἀδάμαντος προξενεῖται ἐνεκ τῆς μεγάλης διαθλάσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός· ἐὰν ἐκτεθῆ ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἐπειτα τεθῆ εἰς τὸ σκότος λάμπει ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ ἀδάμαντος εἶνε ἐν τῶν διαγνωστικῶν σημεῖων τῆς γνησιότητός του, διότι γίνεταὶ καὶ τεχνητὸς ἐξ ὕελου.

Τὸ μέγεθος τοῦ ἀδάμαντος εἶνε διάφορον.

Ο αδάμας τοῦ αυτοκράτορος Μογόλου εἶνε ἴσος μὲ ἐν ὄν, κομμένον εἰς τὸ μέσον, ζυγίζει 279 καρᾶτια, καὶ ἀξίζει 41,273,000 φράγκα.

Πολλὰ ἐπίθετα ἐδόθησαν τῷ ἀδάμαντι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκλήθη, χλωρός, πολίος, (Ἡσιόδος, Ἀσπίς, καὶ Θεογ.) στερεός, (Θεοκρ. Ἡδ. ΙΖ') παμφαῶν, μαρμαίρων (Διονύσιος), ἀδάματος, ὀρυκτός, ἄρρηκτος, στιβαρός, (Ἀπολλών.)

ΥΠΟΓΕΙΟΙ ΛΙΜΝΑΙ

Ὑπὸ τὴν γῆν ὑπάρχουσι σπήλαια ἐνθα συλλέγονται ὕδατα ἐκπηγάζοντα ἐκ ροῆς βορραίων ὕδατων ἀνωθεν τῶν λιμνῶν, ἄλλαι παράγονται ἐκ ρόντων ὑπογείων ποταμῶν. Εἰς τὰς τοιαύτας λιμνας μένουσιν ἰχθῆς, ἐγγελαίς κλπ. οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται διὰ τῶν ρεινῶν πηγῶν ἐκ τῶν τοιαύτων λιμνῶν. Τοιαύτῃ ὑπόγειος λιμνα εἶρικεν

ὅτι ὑπάρχει ὑπὸ τὸ ὄρος τοῦ Λουτρακίου, ἐνθα ρέουσι τὰ ἱαματικά ὕδατα καὶ πολλάκις ἐξέρχονται ἰχθῆς καὶ ἐγγελαίς καὶ κολυμβῶσιν ἐν τῷ ὕδατι τῶν λουτρῶν.

Τοιαῦται λιμναὶ παρακειμεναὶ ἐν κρατῆρι Ἡρακλείου καὶ ἐκχέουσαι ὕδωρ ἐν αὐτῷ παρέχουσιν ἰχθῆς, οἵτινες ἐκτινάζονται ἐκ τοῦ κρατῆρος μακρὰν ἐπὶ τῆς γῆς, σπῆνται καὶ παράγουσι μιάσματα πρὸς τῶν οὐρανῶν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μέγιστον μαγεῖριον τοῦ κόσμου εὐρίσκειται ἐν τῷ ἐν Παρισίοις ἐργοστασίῳ τῶν συρμῶν «Bon Marché», ἐκ τοῦ ὁποῖου σιτίζονται ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐργαστηρίου, περίπου 4 χιλ. τῶν ἀριθμῶν. Ἡ μικρὰ χύτρα τούτου τοῦ μαγερίου περιλαμβάνει 100 λίτρας, ἡ δὲ μεγάλη 500 λίτρας. Ἐκτὸς τούτου εἶνε ἐν χρῆσει ἀκόμη 50 τιγάνια ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων δύναται νὰ μαγειρευθῆσι 300 κοταλέτες, ἀλλὰ πολλὰ τιγάνια ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων κοκκινίζονται 100 χιλιόγραμμα κρέας καὶ ἔτερα ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίω κοκκινίζονται 100 χιλιόγραμμα πατάτες. Δέκα χιλιάδες ὡὰ δαπανῶνται διὰ τὴν κατασκευὴν μόνον τῆς ὀμελέτσας. Ἡ δὲ μηχανὴ δι' ἧς βράζονται καθ' ἐκάστην δέκα χιλιάδες λίτραι καφεῆ ὁμοιάζει μὲ ἀτμομηχανήν τινα τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐν τῷ μαγερίῳ εὐρισκομένῳ ἐν τῷ κατινῷ πατώματι τοῦ Bon Marché ἐργάζονται 60 μάγειροι, 100 βοηθοὶ καὶ 200 σερβιτόροι.

αἰῶνας ἕως ὅτου ἤρχισαν νὰ τὸ μεταχειρίζονται καὶ διὰ τὸν φωτισμὸν ὡς τὰ νῦν τὸ πετρέλαιον. Μέχρι τοῦ 15 αἰῶνος αἱ οἰκίαι καὶ ἰδία αἱ ἐκκλησίαι τῶν Δυτικῶν ἐφωτίζοντο διὰ τοῦ βούτουρου. Μόνον ἀπὸ τοῦ 1500 καὶ ἐπέκεινα τὸ βούτυρον πανταχοῦ εἰσήχθη πρὸς κατασκευὴν τῆς τροφῆς.

Μετὰ θεσις τῶν οἰκίω ν. Ἡ μετὰθεσις δλοκλήρων οἰκιῶν δὲν εἶνε πλέον θαυμασίον τι, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἀναφέρει περιοδικὸν Ἀμερικανικὸν εἶνε ἀσύνηθές τι περιστάτικόν. Εἰς μηχανικὸς διατριβῶν ἐν τῇ πόλει Σίττλ κατεσκευάσεν οἰκίαν ἀντὶ 1000 λιρῶν στεφλινῶν, ἧς τὰ τεμάχια ἔχοντα ἕκαστον ἰδιαιτέρον ἀριθμὸν προσηρμῶζοντο διὰ κινήτων ὕλων (μπουραμάζ). Μετὰ τινα χρόνον ὁ μηχανικὸς εὗρεν ἐργασίαν ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπία, ἀπεχομένη τῆς πρώτης περίπου ἑκατὸν χιλιόμετρα. Ὁ ἀμερικανὸς οὗτος παρεθύς διέλυσε τὴν οἰκίαν του εἰς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν τεμάχια καὶ ἐπιφορτώσας αὐτὰ ἐν πλοίῳ τοῦ ποταμοῦ μετέφερεν αὐτὰ εἰς τὴν π. Ὀλυμπίαν ὅπου τὰ συνέθεσε καὶ ἀπετέλεσε μίαν λαμπρὰν οἰκίαν θαυμαζομένην ὑπὸ πάντων.

Ἐν τῇ Ἰλάνδα (Ἀφρικῇ) ἐν ᾧ τόπῳ ἐφονεύθη ὁ διάσημος ἱεραπόστολος καὶ περιηγητῆς Δαυὶδ Λίβιγκστον ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἐστῆθη ἐν ἀπλοῦν μνημεῖον πρὸς διαιώνισιν ὑποῦ, συμκείμενον ἐκ ξυλίνης σπῆλης καὶ ὀρειχαλκίνης πλακῆς μετὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιγραφῆς: «ἐνταῦθα κείτα ὁ Δαυὶδ Λίβιγκστον. Ἰλάνδα, 19 Ἀπριλίου 1873.» Ὑπάρχει φόβος μὴ τὸ ἀπέρριπτον τούτο μνημεῖον καταστραφῆ ὑπὸ τινος ἀγρίου ἢ ἰδιοτρόπου περιηγητοῦ.

Τὸ βούτυρον ἐν τῇ ἀρχαιότητι δὲν ἦτο γνωστὸν ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ. Πρώτην φοράν ἐν τῷ μεταίωμῳ εἰσήλθεν εἰς χρῆσιν ὡς πομάδα τῶν πλουσίων καὶ ἀριστοκρατικῶν γυναικῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μετεχειρίζοντο αὐτὸ ἐπὶ δύο

Ἡ ἐπιρροή τῶν ἱεραποστολῶν ἐπὶ τῶν Μπαγγάλων, ἀγρίου καὶ ἀνθρωποφάγου λαοῦ, οἰκούντος ἐν τῷ ἄνω Κόγγῳ (Ἀφρικῆς), ἐπ' ἐσχάτων κατεδείχθη ἰσχυρῶς, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ρηθέντος λαοῦ ἀπέθανε κατὰ

τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον. Οὗτος ἐνεταξιάσθη ὡς συνήθως ἐπικρατεῖ, χωρὶς ὅμως νὰ προσεγγθῆ ὡς ἄλλοτε ἀνθρώπινη θυσία. Μία τῶν συζύγων τοῦ ἀποθανόντος συνελήφθη ὑπὸ τινων ρανατικῶν ἐθνικῶν καὶ ἤρξατο ὅπως θυσιασθῆ, ὄτε ὁ πρῶτος τῶν ἱεραποστόλων καταρθῆσας ἐγκαίρως διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ ἐλύτρωσεν αὐτὴν τῶν χειρῶν τῶν ἀγρίων. Κατὰ πρῶτην φοράν τὸ 1890 ἔτος ὄτε οἱ ἱεραποστολοὶ ἤρξαντο τοῦ κηρύγματός των ἐν τῇ ἄνω Κόγγῳ, οἱ ἰθαγενεῖς οὐδόλως ἠθέλον νὰ ἀκούσωσι λόγον τινὰ ἐναντίον τῶν πατροπαράδοτων τῶν ἐθίμων, οὕτως ὥστε κατὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν ἐγγάμων ἀγρίων ἐθυσιάζοντο ἀνιλεῶς ἐπὶ τῶν τάφων των μία ἢ δύο τῶν γυναικῶν τοῦ ἀποθανόντος.

Ὁ Ἀδὸλφος Κογοὺτ συγγραφεὺς τῆς βίβλου ὁ «Βίσμαρκ καὶ αἱ γυναῖκες», ἐκ τῆς ὁποίας ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα μετεδώσαμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἀστραπῆς» ἐν τινι ἐφημερίδι ὑπὸ τὸν τίτλον «τελευτῆ τῆς ἡγεμονίδος Βίσμαρκ ἐδημοσίευσεν μακρὸν ἀρθρον, ἐξ οὗ ἐρανίζομεθα τὰ ἀκόλουθα. Τῆ 15 Νοεμβρίου ὁ ἡγεμὼν Βίσμαρκ διατρίβων ἐν τῇ πόλει Βαρζίν παρὰ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν, ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀπολέσῃ τὴν πιστὴν του σύντροφον τοῦ βίου, τὴν ἡγεμονίδα Γιοχάνναν Βίσμαρκ, ἣτις ἦν κατὰ δέκα ἔτη νεωτέρα αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ Βίσμαρκ αὕτη ἦν δι' αὐτὸν οἰκιακὸς του πενάτης καὶ ὁ φύλαξ του ἀγγελος. Αὕτη μολονότι ἦτο σύζυγος τοῦ μεγίστου πολιτικοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, οὐδέποτε καταγίνετο εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου ἦν ἀρίστη οἰκιδέσποινα, τελειότατος τύπος τῆς γερμανίδος οἰκουροῦ, ἣτις θεωρεῖται ὡς τὸ πρότυπον πασῶν τῶν ἐν Εὐρώπῃ εὐγενῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν γυναικῶν. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὁ ἡγεμὼν Βίσμαρκ τῇ προέγραψε τὴν μέλλουσαν τῆς πορείαν ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ εἰπὼν ποτε. «Οὐδόλως εὐχαριστοῦμαι ἐκ τῶν γυναικῶν αἵτινες ἀναμιγνύονται εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. Δὲν ὑπάρχει τι χειρότερον δι' ἓνα πολιτικὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιρραζῆται ὑπὸ τῶν ἐκτὸς τοῦ ὑπουργείου ἐπιρροῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ φοβερώταται εἰνε αἱ ἐπιρροαὶ τῆς ἱματιοθήκης. Ὅπως ἐκτελέσῃ ταύτην του τὴν ἀρχήν, ὁ ἡγεμὼν Βίσμαρκ οὐδέποτε ἐδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὰς οὕτω καλούμενας πολιτικομανεῖς γυναῖκας, τὰς ὁποίας συχνάκις συνεβουλεύοντο οἱ γάλλοι ἢ οἱ Ῥῶσοι διπλωμάται. Εἰς αὐτὸν ἐξήκει ἡσυχος καὶ ἀθόρυβος οἰκιακὴ ἐστία, ἀφοσιωμένη σύζυγος, ἣτις μετὰ προσοχῆς ἱκανοποιεῖ πάσας του τὰς ἀνάγκας. Αὕτη ἔπρεπε νὰ φροντίζῃ π. χ. νὰ διβρῶνῃ τὸ λαιμοδέτιόν του, τὸ ὁποῖον πάντοτε

ἐστέκετο στραβὸν ἕνεκα τῶν βιαίων του κινήσεων. Κατὰ τὸ 1857 ὁ ἡγεμὼν Βίσμαρκ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Μαλβίνα Ἀρνίμ, διατρίβουσαν τότε ἐν ἀριστοῖς, ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα: «ἐν τῷ τῶν ματι τοῦ ὑπουργείου ἐν ᾧ ἐργάζομαι ὑπάρχει σὶν ἕνδεκα κάτοπτροι, ἐν τούτοις τὸ λαμπεδέτιόν μου πάντοτε εἶνε στραβὸν δεμένον». Ἡ ἡγεμονὶς Γιοχάννα οὐδέποτε ἐπεσκέφθη τὸ Κωνσταντινούπολιον ὅπως εὐχαριστήθη ἐκ τοῦ θριαμβικοῦ τοῦ συζύγου της. Αὕτη ἀπαξ εἶπεν εἰς τινε φίλην της. «Πολὺ δυσκολεύομαι διότι βλέπω τὸν σύζυγόν μου νὰ μαλώνῃ μὲ ἐκείνους οἵτινες πάντοτε τὸ κακὸν του θέλουσιν». Ἡ ἡγεμονὶς ἤρσκετο ἀναγινώσκουσα ἐκλεκτὰ συγγράμματα ἐκ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, καὶ αὕτη συνίστη εἰς τὸν σύζυγόν της ὁποία συγγράμματα γέλλων συγγραφέων νὰ ἀναγινώσκῃ.

Ἡ ἡγεμονὶς Γιοχάννα Πουτικάρμ, θυγατὴρ πλουσίου τινος γαιοκτημόνος ἐν Βρανδεμβούργῳ, ἐγεννήθη τὸ 1824, ὑπανδρεύθη δὲ τὸν Βίσμαρκ ἄγουσα τὸ 23ον ἔτος. Ὁ γάμος των ἐτελέσθη τῆ 28 Ἰουλίου 1847 ἔτους, τὸν δὲ μῆνα τοῦ μελιτος διήλθον ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐν ἀπασί τῆς ρενοδοχίαις ἐν οἷς διέτριβον ἦσαν γνωστὰ ἅς Πρώσοι, διότι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ λίαν ἐμίσειον τοὺς Γερμανοὺς τῆς Αἰστρίας. Ἡ Γιοχάννα ἀπέκτησε τρία τέκνα, θυγατέρα, ἣτις συνεζύγη τὸν κόμητα Ράντσεν, πρῶσον διπλωμάτην, καὶ δύο υἱοὺς, τὸν κληρονόμον Βίσμαρκ καὶ τὸν κόμητα Γουλιέλμον Βίσμαρκ.

Ὁ μέγιστος τάπης ἐν τῇ γῆ Ὁ μέγιστος τάπης ἐν τῇ γῆ εὐρίσκειται ἐπὶ τῷ παρόντος ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία εἶχε παραγγείλει αὐτὸν ἐν τῇ Ἰνδία καὶ κατασκευασθέντα ἐπέστρωσε δι' αὐτοῦ τὴν αἰθουσαν Βατερλό τοῦ ἀνακτόρου τῆς Βίνδζορ. Ὁ τάπης οὗτος ἔχει μῆκος 25 μέτρα καὶ πλάτος 13.25, ἐξυφάνθη δὲ καὶ ἐποικιλίσθη ὑπὸ 5 τεχνιτῶν, φυλακισμένων ἐν τῇ φυλακῇ Ἀγρᾶ. Ὑποθέτουσιν ὅτι ἡ βασίλισσα Βικτωρία εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς θαυμασίας του κατασκευῆς θὰ συγχωρήσῃ τοὺς καταδίκους τεχνίτας. Ὑπολογίζουσιν ὅτι ὅπως κατασκευασθῆ ἡ τάπης οὗτος οἱ τεχνίται 53 ἑκατομμύρια κερτῆματα διὰ τῆς βελόνης των ἐποίησαντο.

Ἐν Ἀραβίᾳ ὑπάρχει φυτὸν τι, καλούμενον φυτὸν τοῦ γέλωτος, οὗ ἡ λῆψις προκαλεῖ ἑτακτον ἰλαρότητα, τάσιν πρὸς γέλωτα καὶ πρὸς ὄρχησιν, καὶ ἐν Σαρδῶν ἐκπαλαί ὑπέρχε πόα τοιαύτη καλούμενη πόα σαρδωνία καὶ ὁ ἐκ ταύτης γέλωτος ἐκαλεῖτο σαρδωνίος γέλωτος.

Τῆ 3η Νοεμβρίου ἐν ἔτους μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐπανηγουρίσθη ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς βασίλισσας τῆς Μαδαγασκάρης. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἶχον τυπωθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ βιβλικοῦ Συλλόγου πολλαὶ χιλιάδες ἀντιτύπων πρῶτης ἐκδόσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐν τῇ ἐγγχωρίῳ γλώσσῃ καὶ διανεμήθησαν μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν παρ' οἷς ἡ Ἀγία Γραφή συνήνησε καλὴν ὑποδοχήν.

Ἡ εἰρηνικὴ ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃ ἐν τῷ Εἰρηνικῷ ὡκεανῷ νῆσοι. Ἐν τῇ βαθυπῶν ἀνοίγεται διὰ τοὺς Εὐρωπαίους ἡ νῆσος αὕτη Γουίνεα, ἣτις διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἀγγλων καὶ Γερμανῶν, ἡ ἐν αὐτῇ ἱεραποστολὴ καθ' ἡμέραν ἀποκτᾷ μείζονα σπουδαιότητα καὶ καθίσταται πιθανόν, ὅτι θὰ ἀποκτηθῆ καὶ θὰ ἀποφέρῃ μείζονας καρποὺς ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς νησίαις τῆς ἀρχιπελάγους. Οἱ ἐν Νεῶν Γουίνεα ἱεραποστολοὶ ἐξέτεινον τὰς ἐργασίας των ἐν τῇ παραλίᾳ ἐπὶ ἀποστάσεως 41 600 χιλιομέτρων, ὑπερβαίνουσι δὲ τοὺς 70 ἔξ ὧν οἱ πλείστοι εἶνε ἐγγχωριοὶ κήρυκες. Ἡ Ἀγγλικὴ ἱεραποστολικὴ εἰσαγγεῖα πολλὴν ἐνέργειαν καταβάλλει πρὸς ἐκχριστιάνωσιν τῶν νήσων τούτων καὶ ἀπέστειλεν ἐπὶ ἐσχάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευασθῆν ἀτρόπλοιοι.

Θαυμασία ταχὺ τῆς ἐν τῇ ἀξίᾳ τῶν τηλεγράφων τῆς Ἀγγλίας. Ἐκ τῆς Κυανῆς Βίβλου τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Ἀγγλίας ἀρούμεθα τὰς ἐπομένους στατιστικὰς εἰδήσεις περὶ τῶν τηλεγράφων. Ὅταν οἱ τηλεγράφοι διετέλουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐταιρειῶν, τὸ ἐξ αὐτῶν προερχόμενον κέρδος, συγκρινόμενον πρὸς τὸ σημερινὸν ἦν ἀσήμαντόν. Μέχρι τοῦ 1870 οἱ τηλεγράφοι τῶν ἐταιρειῶν ἀπέφερον κέρδος ἐτησίως περίπου 612,301 λίρ. στερλινῶν. Μετὰ πέντε ἔτη τὸ κέρδος ἀνῆλθε μέχρι τῶν 1,533,982 λίρῶν; τὸ 1880 τὸ κέρδος συνεποσοῦτο εἰς 1,469,795 λίρας, τὸ δὲ 1885 ἀνῆρχετο εἰς 1,820, 764 λίρ. στερλ. μολονότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰσῆχθη τὸ νέον τιμολόγιον ἐκ 50 σεντ. ἀνὰ τὸ τηλεγράφημα τὸ δὲ 1890 ἔφασκε μέχρι τοῦ σημαντικοῦ ποσοῦ 2364,098 λίρ. στερλ.

Τὸ μεγαλύτερον ἐν τῷ κόσμῳ ἔμποριον κοκκάλων. Ἡ Καλλιφορνία, χώρα τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν Ἀμερικανισθέντων Κινέζων, ἔχει ἐν ταῖς ὄριαις της τὸ μεγαλύτερον, ἂν οὐχὶ καὶ τὸ μέγιστον ἔμποριον τῶν κοκκάλων ἐν τῷ κόσμῳ. Πανταχόθεν ἀγοράζονται κοκκάλια τῶν ζώων πρὸς μεταπώλησιν. Ἀφοῦ δὲ καθαρισθῶσι, πωλοῦνται πρὸς 8 λίρ. ὄθωμ. τὸν τόνον 927) ὀκάδ). Μέγα

ποσὸν τῶν κοκκάλων τῶν πόδων τῶν ζώων μεταφέρεται εἰς Εὐρώπην, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζονται χειρίδες τῶν μάχαιρῶν, περουνίων καὶ ἀλεξιθρόγων, κομβία, κτένες κτλ.

Τὸ ἔλαιον τῆς μυραίνης. Τὸ ἔλαιον τοῦτο, ὡς τὸ ὄνομά του δείκνυσιν, παράγεται ἐκ τοῦ μέλανος ἥπατος τῆς κοινῆς μυραίνης. Ὁ τρόπος καθ' ὃν παράγεται τὸ ἔλαιον εἶνε διάφορος ἐν διαφόροις χώραις. Ἐν τῇ Νιουφασουνδλανδίᾳ, ἣτις προμηθεύει τὴν Λονδίνειον ἀγορὰν, διὰ τούτου τοῦ ἐλαίου ὑπάρχει εἰς ἀρχαῖος τρόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐλαίου τῆς μυραίνης ὅστις καὶ τὴν σήμερον εἶνε ἐν χρήσει, ὡσαύτως καὶ ἕτεροι δύο νέοι τρόποι. Οἱ τρεῖς οὗτοι τρόποι εἶνε λίαν ἀπλοῖ. Κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον τὰ ἥπατα τῆς μυραίνης ἐκτίθενται ἐν τῷ ἡλίῳ ἕως οὗ σπηῶσιν, ὄτε τὸ ἔλαιον τρέχει ἐξ αὐτῶν. Κατὰ δὲ τοὺς νέους τρόπους τὸ ἔλαιον ἐξάγεται ἐκ τῶν ἥπατων διὰ πιεστήρος, ἡ βραζομένου τῶν ἥπατων ἐν ὕδατι, ὅπερ κατ' ὀλίγον ἐξατμίζεται. Τὸ χρῶμα τοῦ ἐλαίου τῆς μυραίνης εἶνε διάφορον ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ ἰχθύος καὶ τοῦ τοῦπου τῆς κατασκευῆς του. Ἐκτὸς τῶν συνήθων συστατικῶν μερῶν τοῦ ἐλαίου, τὸ ἔλαιον τῆς μυραίνης περιέχει ὀλίγον βρώμιον, καὶ ἰόδιον. Ὑποθέτουσιν ὅτι τὴν ἰαματικὴν του δύναμιν ὀφείλει τοῦτο εἰς τὰς ρηθείσας οὐσίας. Ἐν τῇ Νιουφασουνδλανδίᾳ ἡ μυραίνη ἀλιεύεται ἀπὸ τῶν Ἰουίνων μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὸ ἐκ τῆς θαλασσίας φώκας ἐξαχόμενον ἔλαιον ἐν τισὶ χώραις τῆς Αὐστραλίας εἶνε ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ τῆς μυραίνης ἐλαίου.

Ὁ κεραυνοὺς καὶ τὰ δένδρα. Οἱ ἐν ταῖς ὄρεσι ζῶντες ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι τὸ πῶς ἐν καιρῷ τῆς θυέλλης αἱ ὄρυς νὰ μίνωσιν ἀβλαβεῖς ἐν ᾧ τὰ περισταχοῦντα αὐτοῖς λοιπὰ δένδρα νὰ κεραυνοβολῶνται. Εἰς Γερμανίᾳ φυσικὸς ἀνεκάλυψε τὴν αἰτίαν τούτου. Οὗτος ἐκ πολλῶν παρατηρήσεων ἐξάγει, ὅτι τὰ δένδρα τῶν ὁποίων οἱ κορμοὶ εἶνε κεκαλυμμένοι διὰ λειχῆνων, ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον κεραυνοβολῶνται ἢ αἱ ὄρυς, αἵτινες σχεδὸν πάντοτε στεροῦνται ἐν τῷ κορμῷ των τῶν παρόντων τούτων φυτῶν. Αἱ λειχῆνες φαίνεται ὅτι ἐλκύουσιν ἀκριβῶς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἠλεκτρισμὸν.

Τὰ ἐν Γαλλίᾳ φρενοκομεία δὲν χωροῦσι πλέον τρελλοῦς. Τόσο ὑπερπλέονασαν οὗτοι.

Ἐν τρισὶ χώραις τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς εἶνε αὐστηρῶς ἀπαγορευμένη ἡ πώλησις τῶν οἰνοπνευματώδων ποτῶν, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἀπαγορεύσεως εἶνε λίαν εὐχάριστα. Τὸ ἐλεύθερον κράτος τῆς Ὁράντζας, ἡ Μπασιουτολανδία καὶ ἡ βόρειος Μπεκιοναλανδία, ἐν αἷς ἀπαγορεύονται τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ διατελοῦσιν ἐν ἀρίστη καταστάσει καὶ εὐημεροῦσιν οἱ κάτοικοί των. Περί τοῦ ἀρχηγῆ τῆς βόρειου Μπεκιοναλανδίας καλουμένου Κάνα, ἰδοὺ τί γράφει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἱεραποστολῆς "Ἄγγλος Ροβέρτος Πάλμερ": τὸν Κάνα θεωρῶ εὐτύχηματὶ ἐγνωρίσκαί καυχῶμαι καλῶν αὐτὸν φίλον μου. Οὗτος εἶνε ὁ ἀριστος τύπος ἰθαγενεῶς ἡγεμόνος ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἐγνώρισα, μάλιστα δύναμαι νὰ προσθέσω ὅτι οὗτος εἶνε εἰς τῶν ἀρίστων προτύπων τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ὧν ἐγὼ μέχρι τοῦδε ἐγνώρισα. Οὗτος ἀπέκλεισε τῆς ἡγεμονίας τὴν εἰσαγωγὴν οἰνοπνευματώδων ποτῶν κατὰ τροπον σχεδὸν ἀπίθανον. Ἐν τῇ πόλει Σουίγγ, ἀριθμοῦσιν 17,500 κατοίκους, πᾶς τις δύναται νὰ ἐξέρχηται τῆς οἰκίας του νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας χωρὶς νὰ φοβῆται νὰ πειραχθῆ ὑπὸ τινος. Αὕτη ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ὀλοσχερῶς ὀφείλεται εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν τὰ πνευματώδη ποτὰ ἐξορίσθησαν ταύτης τῆς χώρας».

Ἐν τῷ «Χρόνῳ» Λονδίνου ἀνεγνώμεν περιγραφὴν τινὰ τοῦ ὑποβρυχίου καταλύματος τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ, καταχωρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου περιηγητοῦ Ράσελ. Ἰδοὺ ἐν ουντομῇ αὐτῇ. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως εὐρίσκονται ἐν τῇ πόλει Μαγκόκ ἐν ἐνὶ τμημάτι τῆς πόλεως ἀποκλειστικῶς προορισμένῳ διὰ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ. Τὸ τμημα τοῦτο περικεκλεισμένον ὑφ' ὑψηλῶν ἀσβεστομένων τειχῶν ἔχει περιφέρειαν ἐνὸς καὶ ἡμισυ χιλιομέτρου. Ἐν ταύτῳ κεῖνται οἱ ναοί, τὰ διάφορα δημόσια καθιδρύματα, οἱ σταῦλοι τοῦ ἱεροῦ ἐλέφαντος, οἱ στρατῶνες τῶν σωματοφυλάκων, τοῦ ἵππικου, τοῦ πυροβολικοῦ, οἱ σταῦλοι τῶν εἰς πόλεμον ἠσκημένων ἐλεφάντων καὶ τὸ θέατρον. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως εἶνε κεκοσμημένα δι' ἀληθοῦς ἀνατολικῆς μεγαλοπρεπείας. Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα συναντᾷ χρυσοῦφανα παραπετάσματα καὶ ἀργυροποικίλους ψιάθους. Ὁ νῦν κυριαρχῶν τοῦ Σιάμ, διακρινόμενος ἐπὶ μαλθακότητι καὶ ἡδυπαθείᾳ, πρὸ δύο ἐτῶν κατεσκευάσεν ἐν θερινὸν περίπτερον, ὅπερ δὲν ἔχει παρόμοιον τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Κατὰ τὸ θέρος τὸ καῦμα ἐν Μαγκόκ εἶνε ἀνυπόφορον καὶ πᾶσα τεχνικὴ ἐφεύρεσις πρὸς ἀναψυχὴν καὶ δροσισμὸν μεγάλως ἐκτιμᾶται ὑπὸ πάντων. Ὁ Κινέζος ἀρχιτέκτων Ρουτσι-κὶν ἐνέβαλεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ιδέαν

περὶ τῆς κατασκευῆς ἐνὸς δελίνου περιπτέρου ἐντὸς τῆς παμμεγέθους δεξαμενῆς τῶν ἀνακτόρων του. Ὁ Κινέζος παρέστησεν εἰς τὸν βασιλέα τὸ σχέδιον τοῦ περιπτέρου, ὅστις ἰδὼν αὐτὸ, διέταξε, μὴ ἀποβλέπων εἰς τὴν δαπάνην, νὰ ἐκτελεσθῆ. Τὸ θερινὸν τοῦτο ἐνδιαίτημα τοῦ βασιλέως κατεσκευάσθη ἐκ παχειῶν δελίνων πλακῶν, ἐνωθεισῶν πρὸς ἀλλήλας διὰ τινος ὕλης ἀνακλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Κινέζου. Αἱ δελίνοι πλάκες ποικιλόχρσοι καὶ διαφόρου μεγέθους καὶ παχύτητος οὔσαι, κατεσκευάσθησαν ἐν τῇ Γαλλίᾳ μετακομισθεῖσαι εἰς Σιάμ δι' ἰδιαιτέρου ἀποστολείου. Ἐνωθεῖσαι τεχνιέντως αἱ πλάκες πρὸς ἀλλήλας ἀπέτελεσαν οἰκοδομὴν λεπτοτάτην καὶ θαυμασίαν ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Ὁ Κινέζος ἀρχιτέκτων πολυμήχανος καὶ ἐμπειρότατος ὢν ἔδωκεν εἰς ταύτην τὴν οἰκοδομὴν παραδοξοτάτην μορφήν τῶν αἰωρουμένων κεφαλῶν μετὰ λαμπρῶν πύργων. Δι' ἐνὸς μηχανισμοῦ ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ Κινέζου ὁ οἰκίσκος ὅταν εἶνε κενὸς ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Οὗτος ἀπὸ μακρὰν θεωρουμένος ὁμοιάζει με λαμπρὸν τινὰ πύργον τοῦ ἀστεροσκοπείου. Μετὰ μικρὸν ἐὰν διέλθητε τὴν λίμνην θὰ ἀπορίσητε τοῦ οὗτος ἐκρύβη. Εἰς τῶν σωματοφυλάκων λύει τὴν ἀπορίαν ὑμῶν, λέγων ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης ὅπως ἀναπαυθῆ καὶ δεικνύων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του τοὺς πλέοντας ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος ἐκ καουτσούκ κατεσκευασμένους σωλήνας, χρησιμεύοντας διὰ τὸν ἀερισμὸν τοῦ ὑποβρυχίου τούτου οἰκίσκου. Μόνον διὰ μιᾶς θύρας γίνεται ἡ εἰσοδος ἧτις αὐθωρεῖ κλείεται ἐρμητικῶς. Ἀφοῦ εἰσέλθῃ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς συνοδείας του ὁ οἰκίσκος αὐτομάτως καταβυθίζεται, αἱ ὀπαι τῶν ἀεριστήρων του μένουσιν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς λίμνης καὶ ἀφ' ἐαυτῶν ἀνοίγονται, καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ φθάνει εἰς τὸν πυθμῆνα τῆς λίμνης. Ἐκεῖ ἐν δροσερῷ καὶ ξηρῷ οἰκίματι φωτιζόμενον διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ βασιλεὺς διέσχεται τὰς πνιγηρὰς ὥρας τοῦ ἡμερονηκτίου ἄδων, καπνίζων, τρώγων καὶ πίνων μετὰ τῶν γυναικῶν του καὶ τῶν ἐπιστηθίων φίλων του.

Ἰπουργὸς — φοιτητῆς. Ἐν τῇ Οὐραγόβη ὑπουργὸς τῆς παιδείας διωρίσθη ἐπ' ἐσχάτων ὁ Κάστρο νεανίας φοιτητῆς τῆς μηχανικῆς, ὅστις πρὸ τοῦ νὰ διορισθῆ ὑπουργὸς δὲν ἐπέτυχεν ἐν τῇ ἐξετάσει. Ἄλλ' οὗτος εἶχε σκοπὸν ἐκ νέου νὰ ὑποστῆ ἐξέτασιν καὶ βεβαίως θὰ λάβῃ τὸν ἐπιζήλον βαθμὸν ἀριστα, διότι οὐδεὶς τῶν καθηγητῶν τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς, ἐν ἧ πρότερον ἐφοίτη, θὰ τολμήσῃ νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸν ὑπουργὸν του δύσλυτα προβλήματα.

ΜΗΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον αἱ ἐργασίαι εἶνε πολλὰ ὀλίγα ἐνεκα τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας ἧτις δύναται νὰ μεταβληθῆ ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν. Ὅθεν ἐὰν κάμωμεν κλαδεύματα, ὑπάρχει φόβος μήπως ἐπέλθῃ νακοκαιρία καὶ τὰ βλάψῃ. Ἐνεκ τῆς βροχῆς τὰ ὄργώματα διὰ τῆς ἀνοίξεως τὴν σπορὰν καθίστανται δύσκολα. Ἡ ἐξακολούθησις τῶν ζευγαριῶν εἶνε βραχεῖα. Αἱ βιολέται, μενεξέδες ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀθίζωσι.

ΓΕΩΡΓΙΑ

Ἐπασχόλησις τοῦ γεωργοῦ τῆς ἐπαύλειως. Οἱ γεωργοὶ ἢ ἐπιστάται ὀφείλουσι νὰ ἐργασθῶσι καὶ τὰς νύκτας ἵνα τακτοποιήσωσι τὴν γεωργικὴν λογιστικὴν τῶν ἐργασιῶν καὶ εὐρωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κερδῶν καὶ ζημιῶν. Ὅφείλουσι λοιπὸν νὰ ἐξετάσωσιν, ἐὰν πρέπει νὰ μεταβάλλωσιν ἢ οὐ τὸ ἀμειψιπορικὸν σύστημα, ἢ νὰ ἐπινοήσωσι νέαν ἐπιχειροσκοπικὴν μέθοδον. Ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ τοῦ τοκετοῦ τῶν προβάτων, ἀγελάδων καὶ τὴν κατασκευὴν τυροῦ, ἀγοράζουσιν ἰσχνὰ ζῶα καὶ πωλοῦσι τὰ παχυθῆνα καὶ ἐπιτηροῦσι τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις προϊόντα. Παρίστανται εἰς τὴν μεταγγισιν τῶν οἴνων καὶ τὴν ἐξακολουθησιν τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐλαίου. Ἐξετάζουσι τὰς ἀκαλλιεργήτους γαίας, τὰς ὁποίας δύναται ν' ἀποξηράνωσι δι' ὑπογειῶν σωλήνων, νὰ ἐκχερᾶσωσι καὶ νὰ τὰς φυτεύσωσι δένδρα ἢ φυτὰ. Ὁροθετοῦσι τὰ περιφράγματα τῶν ἀγρῶν, ἀμπέλων κλ. Ἐπιτηροῦσι τὰ παγεύματα τῶν βοῶν, ἀτίνα γίνονται εἰς τοὺς σταύλους ἢ εἰς τὰ λειβάδια.

Ἐργασίαι τῶν ζευγηλάτων. Μεταφέρουσι κόπρον εἰς τοὺς ἀγρούς. Φέρουσι γῆν καὶ φύλλα δένδρων πρὸς κατασκευὴν παχευμάτων. Ἐξακολουθοῦσι τὴν ὄργωσιν τῶν ἀγρῶν, οὓς θὰ σπείρωσι τὴν ἀνοίξιν, καὶ καλύπτουσι τὴν κόπρον, ἢ ἐπ' αὐτῶν εἰχον ρίψι: καὶ ἰδίως τοὺς σπαρησομένους βάμβακα, καπνὸν καὶ μπιστόνι. Ἐξακολουθοῦσι τὴν ἐκχέρσωσιν τῶν μὴ προσδοφῶν λειμῶνων.

Σπορά. Ἐχουσιν ἀποπερατώσει τὴν σπορὰν τοῦ σίτου καὶ ἀρχίζουσι τὸν ὄψιμον σίτον (ἐιμητιὸν κλ.) νὰ σπείρωσι.

Συγκομιδῆ. Συλλέγουσι τοὺς βολβούς τῶν κολοκασίων. Κορυφολογοῦσι τὰ λαχανικὰ καὶ δίδουσιν εἰς τὰς ἀγελάδας ἢ ἐκρίζουσι καὶ ἐκβάλλουσι ταῦτα ὡς ἄχρηστα πλεον. Ἀποπερατοῦσι τὴν συλλογὴν τῶν ἐλαίων καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐλαίου.

Λεϊμῶνες φυσιχοί καὶ διογέτευσις ὕδατων. Παύουσι πλεον τοῦ νὰ ποτίζωσι τοὺς λειμῶνας καὶ ἐξακολουθοῦσι πᾶς ἐργασίαν τῆς ἀποξηράνσεως, καὶ τοῦ καθαρισμοῦ ἀπὸ ἀκάνθας, βούρλα καὶ βάτους. Ἐπιρρίπτουσιν εἰς τοὺς λειμῶνας, μετὰ τὴν στέγγην τὴν κατασκευασθεῖσαν ἐκ διαφόρων ὀλῶν κόπρου. Γέμουσι τὰ κενὰ μέρη τῶν ὁδῶν καὶ λειμῶνων με γῶμα καὶ λίθους. Ἐπιδορθώνουσι τὰ διὰ φυτὸν περιφράγματα τῶν λειμῶνων καὶ ἐξακολουθοῦσι τὴν ἐκχέρσωσιν τῶν μὴ προσδοφῶν.

Ὀχῆματα. Φέρουσι κόπρον καὶ παχεύματα εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ μυτηρίζουν τὰς πασσάλους, ἃς θὰ ἐμπήξωσιν εἰς τὰς σταφίδας ἢ ἀμπέλους ὅπου εἶνε συνήθεια.

ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ

Κήποι. Σκάπτουσι καὶ κοπρίζουσι τὰ τετράγωνα τῶν κήπων καὶ τὰ κατωφερῆ αὐτῶν μέρη. ἄτινα

δὲν εἶνε κεκαλυμμένα ἀπὸ φυτὰ, καὶ ἐκτελοῦσι βαθεῖαν καλλιέργειαν ὥστε τὸ κάτω γῶμα νὰ ἔλθῃ ἀνω καὶ τὰνάπαλιν. Κατασκευάζουσι τετράγωνα (τσάκια ἢ βραγιές) καὶ σπείρουσι ντομάτα, καπνὸν διὰ φητώριον, κολοκύνθια κλπ. Προπαρασκευάζουσι καλύμματα διὰ τὰ φυτῶρια ταῦτα, μήπως προσβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ παγετοῦ. Σπείρουσι σκόροδα, κρεμμυα, μαρούλια, λαχανικὰ, σπανάκια, δαυκία, κοκκινόγούλια καὶ λοιπὰ φυτὰ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Ἐργασίαι καρποφόρων κήπων. Καὶ θαρίζουσι τοὺς φλοιούς τῶν ψευδαλέων δένδρων κατὰ τοὺς πλύνουσι με ἀσβεστόνερρον διὰ νὰ κατασερέψωσι τὰς κάμβας καὶ ἄλλα βλαβερὰ ζυῦφια ἢ έντομα. Κλαδεύουσι τὰς κερασίας, ροδακινίας, ἄμασκινίας, ἐὰν ὁ καιρὸς κλίη πρὸς τὴν ξηρασίαν Ἐξακολουθοῦσι νὰ κλαδεύωσι τὰ δένδρα, ἀχλαδέας, μηλέας.

Προϊόντα καταναλώσεως. 1 Λαχανικὰ. Ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ κήπων παράγονται πᾶσα, κουνουπίδια, μαρούτια, ἀγγινάρας, μακεδονίσι, Ἐξακολουθοῦσι σκόλιμον, τεύς πογκους, κοκκινόγούλια, δαυκία, γεώμηλα, κολοκύνθια, ἀγγινάρας. 2 Ὀπώρια. Δύναται νὰ καταναλισθῶνται ἀχλάδια τοῦ χειμῶνος, στοφιλά, πορτοκάλια κλπ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐκ τῶν διαφορῶν τρόπων πρὸς διατήρησιν τοῦ βουτύρου ὁ ἀκλόλουθος ἀπεδείχθη ἀποτελεσματικώτερος. Ἀφοῦ πλύνωμεν καλῶς καὶ ἐπιμελῶς στραγγίσωμεν τὸ βούτυρον, θέτομεν αὐτὸ ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων προσέχοντες ὅπως ἐν αὐτοῖς μὴ μὲνῃ κενὸν μέρος. Τὰ ἀγγεῖα θέτομεν ἐντὸς καζανιοῦ πλήρους κατὰ τὸ ἡμισυ ὕδατος ὅπερ θερμαίνωμεν ἕως οὗ κοχλάσῃ. Τὸ οὕτω παρασκευασθὲν βούτυρον δύναται ἐπὶ ἐξ μῆνας νὰ διατηρῆται νωπὸν ὡς νὰ ἦτο πρὸ ὀλίγου κατεσκευασμένον. Τὸ βούτυρον διατηρῆται νωπὸν διότι ἀναλυθὲν ἐντὸς τῶν πηλίνων ἀγγείων τοῦ ζεστοῦ ὕδατος ἀποβάλλει τὴν οὐσίαν οὕτω καλουμένην καζεΐνην, καὶ καθίσταται λίαν καθαρὸν καὶ κατάλληλον πρὸς χρῆσιν. Ἡ γυῖσις του εἶνε καλλιτέρα τῆς τοῦ νέου βουτύρου.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Φλύαρος τις, ἐκ τῶν γνωστῶν μας, καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφ' οὗ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλισεν ἐπ' ὀλόκληρον ὥραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο, ἀποταθείς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινὰ, εἶπε.

— Κυρία μου, δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι ὀμιλῶ ὡς βιβλίον;

— Ω! Μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὴ τὸ δέσιμον.

ΠΙΛΟΠΛΕΙΑ

Μ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ ΚΑΙ Σ^α

150—ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ—150

ΑΗΕΝΑΝΤΙ ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

47—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—47

ΑΗΕΝΑΝΤΙ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ἐφέχθη ἅπασα ἡ χειμερινὴ προμήθεια

Π Ι Λ Ο Ι

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΟΙ

ἐκτάκτως ὠραῖοι

Ἵτι νέον, ὄτι ἐκλεκτόν.

CHAPEAUX ELEGANT

ΠΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΚΟΥΦΟΙ

Διὰ παιδάκια καὶ κοριτσάκια

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΛΑΙΜΟΔΕΤΑΙ, ΟΜΒΡΕΛΙΑ. ΜΠΑΣΤΟΡΝΙΑ

Υ. Σ. Τὰ καταστήματα τοῦ κ. **Κατσιμπαλη** εἶναι γνωστά εἰς πάντας διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἐκλεκτοτέρων πῖλων ἐκ τῶν καλλιτέρων πηγῶν τῆς Εὐρώπης. Οἱ πῖλοι τῶν καταστημάτων **Κατσιμπαλη** φημίζονται διὰ τὴν κομψότητα, στερεότητα καὶ τὸ συγκαταβατικὸν τῶν τιμῶν.